

aire fresc al Parlament

5è per Barcelona, **Joan Ridao**

2n per Barcelona, **Josep Huguet**

el futur President, **Josep-Lluís Carod-Rovira**

4a per Barcelona, **Carme Porta**

3r per Barcelona, **Carles Bonet**

3r per Girona, **Pere Vigo**

1r per Girona, **Joan Puigcercós**

2n per Girona, **Francesc Ferrer i Gironès**

2n per Lleida, **Carmel Mòdol**

1r per Lleida, **Jordi Ausàs**

3r per Lleida, **Miquel Àngel Estradé**

2n per Tarragona, **Josep Bargalló**

3r per Tarragona, **Lluís Martín Santos**

1r per Tarragona, **Ernest Benach**

4t per Tarragona, **Jordi Castells**

Octubre

dl	dm	dc	dj	dv	ds	dg
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Novembre

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

1 - 15 octubre CAMPANYA ELECTORAL

15 octubre MÍTING FINAL
BARCELONA. ESTACIÓ DEL NORD
20 hores

**JORDI CARBONELL, CARME PORTA, CARLES BONET,
JOSEP HUGUET, JORDI AUSÀS, ERNEST BENACH,
JOAN PUIGCERCÓS, JOSEP-LLUÍS CAROD-ROVIRA,
TOMEU PENYA / SABOR DE GRÀCIA**

17 octubre ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA

■ SOL·LICITUDS D'AFILIACIÓ

Durant els mesos de juliol i agost es van rebre a la Secretaria Nacional d'Organització i Finances 96 sol·licituds d'afiliació a ERC, i ja en van 293, enguany.

Agullana

Josep Teixidor i Puigvi
Carme Trilla i Bassach

Amèrica

Pere Casanova i Majó

Arbeca

Txell Giné i Capdevila

Arbúcies

Joan Lluís Caubet i Alonso
Jordi Caubet i Grasa
Xavier Caubet i Grasa

Arenys de Mar

Elisabet Graupera i Solà
Salvador Lloret i Serra
Carmen López i Díaz
Annabel Moreno i Nogué

Badalona

Cristòfol Quesada i Genovés

BCN.Eixample

Enric Arau i Puchades
Francesc Xavier Montoliu i Alonso
Rosa Maria Quintana i Bosch

BCN.Horta-Guinardó

Pere Meroño i Cadena
Óscar Pasqual i Sorribes

BCN.Nou Barris

Noemí Castillo i Sánchez

BCN.Sant Andreu

Durk-F. Hierro i Verge
Rafel Tubau i Llarà

BCN.Sant Martí

Carles M. Macià i Villanueva

BCN.Sants-Montjuïc

Pere Gallés i Colera
Eduard Goñi i Alled
Albert Mallorquí i Meler
Xavier Roman i Pérez de la Lastra

BCN.Sarrià-Sant Gervasi

Ramon Fort i Marrugat

Calella

Josep M. Nogué i Rossell
Roberto Pi i Floris

Maria Lluïsa Pla i Cardó

Canet de Mar

Albert Font i Lacambra

Castellar del Vallès

Ramon Falcó i Borrell

Castelldefels

Esteve Sebastià i Riera

Castelló d'Empúries

Enriqueta Quer i Garriga

Cervera

Juli Lago i Álvarez

Cornellà de Llobregat

Elisabet Badia i Mairal
Pau Dagà i Ginés

Montserrat Garrigós i Company

Pablo Noguerols i Marset

Ferran Sayol i Santamaria

Ignasi Sayol i Santamaria

Girona

Marta Alsina i Conesa
David Mascort i Subirans

Igualada

Imma Amat i Alert

Ramon Costa i Pujol

Jordi Mercader i Parés

Francesca Oliver i Crespi

Joan Torras i Compte

Maria Torrents i Quadres

Malgrat de Mar

Jordi Bayarri i Poch

Manlleu

David Bosch i Petit
Núria Brunat i Ruiz

Manresa

Francesc Parcerisas

Mataró

Marcel-Josep Margarit i Daumal
Pere Mayans i Balcells
Sergi Penedès i Pastor
Marta Vidal i Collado

Olot

Manel Mitjà i Batlle

Premià de Mar

Emilià Mas i Morenilla
Maria Josep Yuste i Valle

Reus

Josep M. Caso i Farràs
Marta Caso i Martí

Roses

Toni Blanch i Pérez
Maria López i Garcia
Esteve Palou i Soler

Sabadell

Pere Barri i Pajaro

Sant Boi de Llobregat

Alfred Ferris i Amat

Sant Fruitós de Bages

Bartomeu Cases i Arola
Jordi Julià i Serra
Jordi Lleyda i Basiana
Agustí Masana i Santamaria
Xavier Navarro i Torner
Rosa Maria Ortega i Juncosa
Thea Thum i Werner
David Torreblanca i Ureña

Santpedor

Xavier Codina i Casas
Xavier Falip i Pujols
Màrius Ferrer i Gendrau

Sitges

Robert Cavaller i Deising
Jaume Junyent i Dolcet
Jordi López i Sabater
Anna M. Pueyo i Vellvé
Santiago Renom i Plana
Vicenç Robert i Butí
Josefina Roca i Gumbau
Eva Ma. Blasco i Herrero

Sort

Núria Comes i Pon

Taradell

Imma Salas i Sellés

Terrassa

Jordi Tejero i Avalos

Tortosa

Emigdi Subirats i Sebastià

Vacarisses

Marc Armengol i Rabal

Valls

Pilar Domingo i De Pedro

Vic

Eric Herrera i Puntí

Vilafranca del Penedès

Jordi Rosell i Cusó

Vilassar de Mar

Marc Alegre i Bassaganya
Clement Garcia i Bosch
Oriol Pera i Baldà

■ INTERNET

ERC estrena nova pàgina al ciberespai, www.esquerra.org

La Secretaria d'Imatge i Comunicació d'ERC ha posat en marxa la nova pàgina web del partit, www.esquerra.org amb els continguts actualitzats.

A més de l'obligada benvinguda, a càrrec del secretari general, s'hi pot consultar permanentment: la Declaració Ideològica; la història d'ERC; la composició de l'Executiva Nacional; la presència territorial; els documents elaborats pels òrgans de partit o el grup parlamentari; els resultats obtinguts a les diverses eleccions; el material de propaganda a la venda; les darreres notícies i l'agenda d'actes.

També es pot accedir a les campanyes de caràcter

La pàgina principal de la nova web d'ERC.

temporal, com «Catalunya lliure de peatges» o la de les

eleccions al Parlament de Catalunya.

■ FEDERACIONS

1a Festa Acampada del Front pel País Valencià

El Front pel País Valencià, organització política de caràcter unitari en la qual participa la Federació d'ERC del País Valencià, organitza del **9 al 12 d'octubre** la seva 1a Festa Acampada, a la població de **Benigànim** (la Costera), situada a uns 13 quilòmetres de Xàtiva, la capital comarcal.

La Festa Acampada és una trobada de caràcter lúdic i polític, on es faran concerts, tallers, excursions, mítings, conferències... La trobada rep el nom de Carrascar'99 pel lloc on es fa, un carrascar centenari. Per reservar el vostre abonament o informar-vos-en truqueu als telèfons:

País Valencià **96 351 04 08**
609 215 375

Illes i Principat **93 310 79 80**
O també a Internet:

www.estelnet.com/front

1ª Festa Acampada
Carrascar '99
9-12-13 d'Octubre, Benigànim

ATZUKAR
SKABAND MALAJUNÇA
BRANS
BAJOQUETA ROCK
LAX'N'BUSTO
SANGITRAIT
AL TALL
OBRINT PAS
JOKE RIPIAU

ABONAMENT 5000 Ptas. (Acampada i concerts!)

MANIFESTACIÓ
9 d'octubre - València - Plaça Sant Agustí - 5 de la vesprada

front
pel país valencià

Els mecanismes postelectorals

→ HERIBERT BARRERA

CANDIDAT D'ERC A LA PRESIDÈNCIA
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA
(1980 i 1984)

vant, perquè gairebé sempre tot depèn de quins han estat els resultats electorals obtinguts.

ERC sap que el 17 d'octubre, la majoria absoluta, no la tindrà ningú. Per tant, els dos més forts (aquesta vegada encara, nosaltres no serem cap d'ells) són els que han de prendre la iniciativa i han de fer propostes als que puguin aportar-los el complement de vots parlamentaris indispensables per assolir la majoria.

ERC és gairebé segur que tindrà una posició clau. Per tant haurà d'escoltar les propostes, avaluar-les, discutir-les, reflexionar-hi i fer contraproposicions, amb tota la calma que calgui, sense presses i sense acceptar ultimàtums. És en funció de la natura de les propostes rebudes i de l'acceptació o no de les nostres condicions, que el Partit haurà de decidir. Però ha de quedar clar que ERC no té obligacions *a priori* i no té per què col·laborar si les nostres reivindicacions bàsiques no són ateses. No val la pena ocupar llocs de govern si has d'executar-hi el programa dels altres i t'has de fer solidari d'una política que et repugna.

Com ha dit molt bé el nostre secretari general, ERC pot estar 4 anys més a l'oposició sense problemes.

Els que no és segur que s'ho puguin permetre són Jordi Pujol o Pasqual Maragall.

En les circumstàncies presents ERC no té perquè fer-se responsable de la governabilitat del país. Aquesta responsabilitat la tenen CiU i el PSOE de Catalunya. Si no poden aconseguir els suports necessaris, són ells els que s'han d'entendre. I si algun d'ells es posés de cul a la paret i resultés que no hi ha manera d'elegir president perquè, en el termini legal, cap candidat no pot assolir la majoria necessària, haver de repetir les eleccions tampoc no seria cap desastre. Ho hauria estat el 1980, quan es tractava del primer Parlament elegit després de l'aprovació de l'Estatut, tot just sortits del franquisme. Però ara, després de 20 anys de funcionament normal de les institucions, repetir les eleccions seria un simple incident de ruta, sense major importància. Donar la paraula al poble perquè decideixi en última instància seria només aplicar de manera coherent els principis democràtics.

És probable, no obstant, que no calgui arribar a aquest extrem. I és molt possible que s'ofereixi a ERC un pacte en termes acceptables. Si és així, benvingut sigui el pacte. Però, atenció! Un pacte només pot tenir

sentit per nosaltres si, a més de satisfer-nos pel contingut, és, en la forma i en el fons, un veritable contracte i compleix tres condicions formals que, en opinió meua, són del tot indispensables:

1r. El pacte s'ha d'establir per escrit i s'ha de fer públic en la seva totalitat, sense clàusules secretes.

2n. El pacte ha d'especificar la seva durada i ha de comportar una clàusula de rescissió que deixi clar per endavant quines serien les conseqüències del seu incompliment per una de les parts.

3r. El pacte ha d'ésser exhaustivament detallat en tots els àmbits legislatius i de govern i ha de contemplar totes les eventualitats previsibles, incloses les que puguin resultar de circumstàncies exteriors, alienes a la voluntat de les parts contractants.

ERC té massa anys d'experiència per confiar a cegues en ningú per permetre que es pugui abusar de la seva bona fe, encara que sigui per motius aparentment molt lícits. Gairebé 70 anys d'història ens obliguen a ser molt exigents amb nosaltres mateixos.

A LES PENES, PUYALADES ■ MANUEL PUYAL

ESQUERRA NACIONAL

DIRECTOR

JOSEP VALL

CAP DE REDACCIÓ

ÀNGEL RAMOS

REDACCIÓ

DANIEL CONDEMINAS

EDUARD LÓPEZ

COL·LABORADORS

D'AQUEST NÚMERO

ANNA BACH

JOSEP BARGALLÓ

HERIBERT BARRERA

URIEL BERTRAN

JOSEP HUGUET

JESÚS MAESTRO

PEP MARTÍ

JOSEP MARIA ORTEU

NÚRIA PELAY

JOSEP MARIA PONS

JOAN PUIG

MANUEL PUYAL

JOAN RIDAO

ANNA SIMÓ

AGRAÏMENTS

FUNDACIÓ CAIXA DE MANRESA

DISSENY GRÀFIC

JOSEP VALL

REDACCIÓ

ERC

SECRETARIA D'IMATGE I COMUNICACIÓ

VILLARROEL, 45

08011 BARCELONA

TELÈFON 93 453 60 05

FAX 93 323 71 22

WEB

WWW.ESQUERRA.ORG

CORREU ELECTRÒNIC

IMATGE@ESQUERRA.ORG

EDITA

FUNDACIÓ JOSEP IRLA

DIPÒSIT LEGAL

B-3690-1998

IMPRESSIÓ

IMPRESSIONS

INTERCOMARCALS SA

L'Acampada Jove d'Arbúcies se supera any rere any

La 4a Acampada Jove d'Arbúcies va superar totes les previsions. Els més de 6.000 assistents han consolidat definitivament una activitat que ja és la principal trobada de joves dels Països Catalans. Eren 3.000 acampats i a cadascun dels concerts 5.000 persones feien tremolar la comarca de la Selva al ritme de la bona música i el compromís social i nacional.

La gent arriba...

... acampa...

... practica esport...

... assisteix a concerts...

... a conferències...

... gaudeix de la cultura popular...

Del 15 al 18 de juliol, en el marc del Parc Natural del Montseny, concerts, teatre al carrer, pallassos, dansa, títelles, correfoc, escalada, tirolina, xerrades, organitzacions internacionals, piscina, carpa-cafè, exposicions, paradetes, tir amb arc, tallers, excursions, castellers...

És l'Acampada Jove de les JERC, el punt de contacte i d'intercanvi d'experiències més important per a tots i totes aquells joves que, dia rere dia, treballen per la independència i la transformació social de Catalunya. L'Acampada és el mitjà per debatre, formar-se, passar-s'ho bé i també per lluitar. L'única trobada que combina diversió i compromís polític en un mateix nivell.

El reclam de l'Acampada van ser sens dubte el conjunt d'activitats i serveis que enguany s'oferien. Es doblava la zona d'acampada, començàvem un dia abans... Però anem a pams.

Comença l'Acampada

El dijous a la tarda centenars de campistes començaren a arribar i a plantar les seves tendes. A poc a poc es van anar emplenant les zones d'acampada, tenyint-se els camps, fins llavors verds, dels colors més variats. Encara a la una de la matinada seguien arribant autocars d'arreu del país, tot de gent que, un cop acampats, s'incorporaven al primer dels concerts que ja havia començat.

El concert del dijous va anar a càrrec —a més dels veterans Brams, que van presentar el seu últim disc— d'algunes noves promeses del rock català, com Insurrectes, Opció K-95, Oprimits. Grups d'una nova fornada provinents d'Argenton, Barcelona i Palma respectivament que ens demostraren que musicalment la lluita també continua. Fou un concert gratuït en què assistiren 3.000 persones i presentà l'Acampada d'enguany. Compromís, diversió i estelades, una combinació perfecta per iniciar el llarg cap de setmana que quedava per endavant.

La primera ressaca

El divendres al matí continuà l'acampada encara amb

la ressaca musical del dia anterior. Una xerrada sobre la insubmissió a les casernes amb el secretari general i el vicesecretari general de les JERC, Uriel Bertran i Josep Carrapiço —ambdós insubmisos, i l'Uriel amb una ordre de recerca i captura— apropà els assistents a l'estratègia antimilitarista un cop el servei militar obligatori toca a la seva fi.

A la tarda foren Pepe Rei i el seu nou projecte Ardi Beltza els qui prengueren el protagonisme. I després, els malabaristes el Negre i el Prim i el mag Alain Dennis van fer gala d'una habilitat impressionant amb les bitlles, les anelles i les boles que ens va deixar bocabadats. La piscina —que s'omplí pels calors de l'Acampada— i els bars del poble foren els altres llocs escollits per la gent per passar la tarda, impacient perquè començés el concert de la nit.

El millor ska del món amb els New York Ska Jazz Ensemble (Nova York), Skarface (Tolosa de Llenguadoc), Dr. Calypso (Barcelona), Skatobeat (Barcelona) i Malarians (Madrid), es trobà a Arbúcies per fer ballar les 5.000 persones vingudes d'arreu per escoltar els seus ritmes i fer possible un dels concerts d'ska més multitudinaris i importants d'Europa d'aquest any. A més, una sorpresa esperava a tots els assistents: un vaixell navegant entre la gent, bèsties marines imponents i un gran espectacle de llums convertiren el recinte dels concerts, de la mà dels Artristes, en un oceà.

La calor no ens deixa dormir

Així que el dissabte de bon matí ja estava la Coordinadora antilínia preparada per explicar-nos la campanya en contra de la línia d'alta tensió que es vol fer passar per Arbúcies. Un perill ecològic que entre tots hem de combatre.

Havent dinat, el secretari general, Josep-Lluís Carod-Rovira i el nostre eurodiputat, Miquel Mayol, exposaren el projecte d'ERC, en una conferència aplaudida unànimement pels assistents.

Després ska amb Nyaps a la carpa gran i, al poble, els malabaristes de Desastrosus Cirkus, la colla castellera dels Nyerros d'Osona i el correfoc amb els diables d'Arbúcies acabaren d'arrodonar un dia farcit d'activitats.

I a la nit, un cop més, tornà la música. El rock dels Lax'n'Busto, el mestissatge de Dusminguet, la marxa d'Obrint Pas, l'acordió de Joxe Ripiau i la canya dels gal·lecs Skacha omplí dels ritmes més diversos un recinte amb 4.000 joves, encara amb moltes ganes de ballar.

En una pausa del concert les delegacions internacionals assistents (els bascos de Gazte Abertzaleak, els castellans de Tierra Comuna, Nación Andaluza i el Partit Socialista d'Holanda) saludaren tots els assistents en nom de les seves organitzacions.

Abans de seguir amb el concert van ser les xanques, les percussions i el foc de Vatu l'Olla qui van sorprendre una altra nit a tothom.

Cares llargues, és l'hora de marxar

El diumenge es despertà amb tristesa, era l'hora de marxar. Tendes i sacs de dormir enrotllant-se, bolis apuntant telèfons i els petons de comiat foren aquest cop els protagonistes de la darrera jornada.

Els autocars, trens i cotxes van marxar i tres dies frenètics van donar lloc a una tranquil·litat que es feia estranya després de tres dies de gent amunt i avall.

Ara quedava desmuntar, i dels 3.000 acampats en quedaven 10! Un bany a la piscina i mans a l'obra, que ja hi havia ganes d'acabar. Per als 300 militants de l'organització començaven llavors les vacances i la festa. Uns militants que treballaren exemplarment durant l'Acampada i que es mereixen una felicitació.

Això no s'acaba

Al novembre s'inicia l'organització de l'Acampada Jove del 2000. L'edició del 5è aniversari vol arribar als 10.000 participants i demostrar que els joves d'Alacant, Elx, València, Castelló, Manacor, Reus, Lleida, Barcelona, Manresa, Vic o Girona... formen part d'un sol poble que és viu, que respira i que anhela llibertat.

Mentrestant les JERC segueixen treballant per organitzar poble a poble el joventut que desitja aquesta llibertat i consolidant una Acampada que creix cada any.

El juliol del 2000 tota la joventut catalana combativa tindrà de nou la seva trobada anual a Arbúcies.

... i es fa amiga per sempre.

Àmplia presència d'ERC a la Universitat Catalana d'Estiu

La 31a edició de la Universitat Catalana d'Estiu va estar marcada en bona part per la convocatòria electoral de la tardor. D'aquesta manera, els principals candidats a la presidència de la Generalitat van desfilar per Prada i van exposar les seves propostes.

A més, ERC ha volgut aprofitar aquesta cita estiuenca per ser-hi present a través d'un cicle de debats que, sense gaires formalitats, han permès conèixer l'opinió del partit sobre diversos temes. Cal destacar la presència de Josep Huguet, Carles Bonet, Joan Ridao, Jaume Renyer, Bernat Joan i Josep Maria Orteu.

Capítol a part mereix la participació en la programació oficial de la UCE d'Heribert Barrera i Josep-Lluís Carod-Rovira.

Barrera i l'experiència viscuda de l'exili

Barrera participà, conjuntament amb l'actual president del Parlament, Joan Reventós, i Ramon Gual, fill de Julià Gual, dirigent d'ERC i exiliat com el seu pare, en una taula rodona que amb el títol «Als seixanta anys de l'exili», va voler recordar les vicissituds de tants milers de compatriotes ara fa justament seixanta anys com a conseqüència de la derrota de les forces republicanes.

Barrera, sense cap con-

cessió al sentimentisme, glossà el que ell mateix definí com «una bona part de la meua vida», ja que visqué a l'exili del 1939 al 1952. Després de donar compte de les terribles condicions de vida als camps de concentració, especialment el d'Argers i el de Sant Cebrià, Heribert Barrera definí l'exili «com una pèrdua de substància demogràfica i cultural i que va contribuir, per tant, de manera important al procés d'espanyolització que va imposar Franco. Els buits que van deixar els exiliats, els van omplir els franquistes».

L'expresident del Parlament també va voler recordar com el 1946, a Prada, se celebrà la setmana dels estudiants catalans a l'exili. Una reunió que comptà amb la participació de Pau Casals, Pompeu Fabra, Antoni Rovira i Virgili, Carles Pi i Sunyer, Ferran Cuito, Josep Carner i el polític nord-català Artur Conte. Aquesta trobada, tingué lloc al mateix Liceu Renouvier que ostatja la UCE, des de fa més de 20 anys.

A la brillant i sentida intervenció de Barrera, que fou llargament ovacionat, li seguí una de més protocol·lària del president del Parlament. Joan Reventós que comentà les seves relacions amb alguns exiliats il·lustres com Josep Tarradellas, Josep Maria Batista i Roca, Pere Bosch i Gimpera...

Carod-Rovira, l'aposta per uns Països Catalans possibles

El secretari general d'ERC participà, juntament amb la flamant presidenta del Consell Insular d'Eivissa i Formentera, Pilar Costa, en una taula rodona titulada «Països Catalans, un nou escenari».

La seva intervenció començà posant de manifest com, segons el seu parer, «els Països Catalans han estat al llarg d'aquestes dues darreres dècades un dels llençols perduts en la bugada de la Transició». I ho argumentà tenint en compte allò que estipula l'article 148 de la Constitució espanyola —que impossibilita que distintes comunitats autòno-

Heribert Barrera, Miquel Porter Moix, Joan Reventós i Ramon Gual.

Josep Maria Orteu, cap de la Comissió de Llibertat sexual d'ERC, en el debat que modera.

mes puguin federar-se—, un article pensat explícitament contra la viabilitat dels Països Catalans. A aquestes dificultats externes caldria sumar-hi «una concepció centralista de la catalanitat o de la nacionalitat» i «haver plantejat la batalla en el terreny quasi exclusivament emblemàtic o simbòlic».

Per Carod-Rovira ara «es tornen a donar les condicions com perquè aquelles velles banderes que teníem

desades en algun armari, les tornem a recuperar i que tornem a treure novament la proposta d'un espai nacional compartit».

Després de valorar positivament els canvis produïts a les Illes Balears i Pitiüses i a l'Aragó, Carod-Rovira acabà la seva intervenció reclamant més atenció per als problemes de la vida quotidiana del conjunt dels ciutadans i de les ciutadanes dels Països Catalans.

ERC presenta la seva proposta sobre l'espai social català a Cornellà de Llobregat la vigília de l'Onze

Amb el títol *L'espai social català, una prioritat nacional* Josep Lluís Carod-Rovira pronuncià una conferència sobre la societat catalana d'avui dia, els seus reptes i les seves mancances.

Presentat per Joan Tardà, el nostre regidor a Cornellà de Llobregat, i amb una sala del Centre Cívic Titan plena a vessar, Carod-Rovira inicià la seva intervenció afirmant que la concepció clàssica de nació resulta ara clarament insuficient i que cal, sense renunciar al vell catalanisme patriòtic, vincular-la als interessos de la quotidianitat: la casa, la feina, la salut, la cultura, el medi...

Catalunya no és només una realitat específica en funció de la seva llengua i la seva cultura. També disposa d'un entramat socioeconòmic específic que li ve donat per un teixit productiu basat en unitats de petita i mitjana dimensió, un fort moviment cooperatiu, un gruix considerable de treballadors i treba-

lladores autònoms i entitats d'iniciativa social... I tot això amb una cultura laboral més propícia a la concertació que no pas a la confrontació.

Segons Carod-Rovira, una altra de les característiques pròpies de Catalunya és un cost de la vida superior a l'espanyol. Així, l'índex de preus al consum (IPC) acumulat del 1985 al 1998 és un 9,4 % més alt a Catalunya que a Espanya. Això representa que, amb els mateixos ingressos, els assalariats catalans tenen un poder adquisitiu més baix que els de la resta de l'Estat. Carod també denuncià la inexistència de cap relació entre el salari mínim interprofessional a Catalunya i el nivell de vida existent al nostre país: «No es tracta, de cap manera, que els treballadors catalans hagin de ser més rics que els altres. Però el que no és just és que siguin més pobres que els altres, i, per aquest motiu, cal una actualització dels salaris i les pen-

sions en funció del cost de la vida a casa nostra».

A més de denunciar aquest diferencial de la inflació, Carod-Rovira denuncià una despesa pública de protecció social molt baixa de tal manera que «amb els mateixos habitants i els mateixos recursos que Dinamarca, Catalunya està condemnada a tenir unes prestacions socials encara pitjors que les que té Espanya». Per Carod, «el bosc de la protecció social continua patint una clara deforestació».

Després d'indicar la conveniència que l'Institut d'Estadística de Catalunya sigui l'òrgan oficial que estableixi l'IPC català i l'estructura específica de la despesa familiar i de lluitar contra el risc d'un país de dues velocitats, Carod inicià la part final de la seva intervenció fent esment de la capacitat d'incorporació al projecte nacional de les persones procedents de fora del país, una constata-

Josep-Lluís Carod-Rovira atén els mitjans de comunicació després de la conferència. Podeu consultar el text íntegre de la mateixa a www.carod-rovira.net

ció d'una experiència viscuda de ben a prop: «els catalans de primera generació com jo mateix no ens considerem, perquè no ho som, menys catalans que els altres». Carod fou contundent quant a la manipulació interessada de la immigració en afirmar que «quan els altres els continuen anomenant immigrants, nosaltres els diem catalans i catalanes».

El candidat a la presiden-

cia de la Generalitat d'ERC acabà la seva intervenció criticant l'endogàmia del poder polític català que «ni per motius generacionals ni per classe social [no pot] construir el nostre somni d'una Catalunya popular i lliure» i afirmà, «en nom del catalanisme popular que representen les sigles històriques d'ERC que potser ja ha arribat l'hora que polítics, polítics i governants siguin, finalment, gent normal».

ERC vol que la nova legislatura signifiqui un canvi real per a Catalunya

ERC es presenta a aquestes eleccions determinada a ser la garantia del canvi real que el nostre país necessita. Un canvi que comporti per a Catalunya el concert econòmic com a nou sistema de finançament; la creació d'un espai social català, on salaris i pensions s'adequin al nivell de Catalunya, i un nou Estatut que doti la Generalitat de poder real.

ERC, la garantia d'un canvi real

CiU afirma que és la garantia i el PSC que és el canvi. Però Pujol és la garantia de la continuïtat d'un govern esgotat i Maragall representa una alternativa superficial i publicitària. Un canvi aparent. Un recanvi més que no pas un canvi.

Però ERC sí que està determinada a ser la garantia d'un canvi real. Un canvi català que signifiqui la salvaguarda de la total independència del Govern de la Generalitat de les estratègies o dels interessos dels partits de Madrid. Un canvi plural que acabi amb l'acaparament dels governs de les institucions catalanes per part dels mateixos de sempre. I un canvi generacional, que doni pas a una renovació de persones i d'actituds.

Concert econòmic per garantir el progrés

Cal renegociar l'actual sistema de finançament de la Generalitat, que és clarament injust quan cada any 1,2 bilions de pessetes del nostre esforç fiscal, un 10% del nostre PIB, no torna ni en inversions i serveis de l'Estat a Catalunya ni en transferències a la Generalitat.

Cal posar fi a aquesta sagnia que tant ens perjudica, tant hipoteca el nostre futur, i tant dificulta la solidaritat interior, el poder realitzar inversions de desenvolupament efectives en aquelles comarques del país que més ho necessiten.

El sistema de finançament nou que ERC proposa, el concert econòmic, és el que ja gaudeixen des de fa 20 anys els ciutadans bascos (al País Basc i Navarra), i que significa que la Generalitat recaptaria, gestionaria, aplicaria normatives pròpies (deduccions per exemple) i liquidaria la totalitat d'impostos que paguem els catalans i catalanes, passant una quantitat «el cupo» a l'Estat pels serveis comuns i per les seves inversions a Catalunya. Aquest model és el que fa possible que el govern basc inverteixi en serveis per a cada ciutadà el doble del que pot fer la Generalitat.

I no ens oblidaríem de la solidaritat amb els territoris de l'Estat menys desenvolupats. El model de concert econòmic que defensem, a diferència del basc, incorpora un fons de cooperació per a projectes de desenvolupament i de millora de serveis públics, així sí, amb caràcter

transparent, cofinançat per la comunitat autònoma beneficiària i amb caràcter transitori. Aquest fons a més, suposaria el doble del que destinen els estats més rics d'Europa en fons de cooperació al si de la UE.

A més, al llarg d'aquesta legislatura, ens comprometem a arribar al 0,7% dels pressupostos de la Generalitat per a solidaritat i cooperació internacional, amb la voluntat que en un futur arribi a l'1,5%.

Amb aquest nou sistema de finançament permetria, acompanyat per una bona gestió, la reducció del dèficit creixent de la Generalitat, que ja supera el bilió de pessetes, i la contenció del deute.

I ens permetria, amb només el 10% dels nous recursos econòmics que treuríem, reduir la pressió tributària a les famílies per nou fill, la compensació a les empreses que apliquin programes de sostenibilitat, programes socials o reduccions de jornada laboral...

L'espai social català

El cost de la vida a Catalunya, tant pel que fa als preus de productes com a la prestació de serveis, és cla-

rament superior a la mitjana espanyola, i això fa que, amb els mateixos ingressos per salaris o pensions, els treballadors i pensionistes catalans i catalanes tenen un poder adquisitiu més baix que els de la resta de l'Estat. Cal augmentar aquests fins que s'adequin al nivell de vida de Catalunya.

Necessitem un espai social on sigui possible acordar-hi tot el relatiu a condicions de contractació, horaris i jornada laboral, salut i seguretat, en definitiva tot allò que té a veure amb unes condicions de treball basades en la dignitat, l'eficiència i la racionalitat. La Generalitat ha de gestionar la cotització a la seguretat social, amb l'objectiu que l'aportació dels treballadors catalans benefici, i en primer lloc, qui més ho necessita: els treballadors mateixos. I per fer realitat aquest espai social català caldrà que ho comparteixin la resta de forces polítiques, els sindicats i les organitzacions empresarials, lluny de la deixadesa i la manca d'interès d'aquests darrers anys per prendre partit a favor del benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Cal continuar la batalla per consolidar l'ocupació existent i fer-la més estable, creant-ne de nova amb noves activitats econòmiques, actuar sobre el temps de treball i els contractes, de forma que l'objectiu de les 35 hores sigui una realitat a partir del pacte entre sindicats, patronal i govern català, formar la gent per a les noves realitats laborals i deixar que l'organització i el finançament de la política d'ocupació sigui a càrrec de la Generalitat.

Un nou Estatut per al canvi de segle

L'Estatut d'Autonomia ja ha demostrat no admetre relectures, ni polítiques de «peix al cove», ni suports puntuals o presència de ministres catalans als governs de Madrid, que ens permetin escapar de la condició d'autonomia de règim comú, una més. L'Estatut no només està esgotat per raons interiors, sinó per factors exteriors, no previstos quan es redactà, que en reclamen un de nou: la revolució tecnològica i comunicacional, el pro-

cés d'Unió Europea...

Es tracta de superar alhora una fluixa gestió, un estret marc institucional i un injust tracte inversor i fiscal. Ha arribat el moment de superar la visió de la política com a «l'art del possible» perquè també sigui l'art de fer possible allò que és necessari. I ens són necessàries noves eines de poder polític i econòmic. Poder polític per fer les lleis que ens calen i diners per fer realitat les polítiques de promoció econòmica, igualtat d'oportunitats i protecció social que proposem per als propers anys.

Aquest Estatut Nacional de Catalunya, tindria com a punts fonamentals:

- ◆ Representació directa de la Generalitat de Catalunya davant dels organismes de la Unió Europea i de la Unesco, com ja tenen altres territoris europeus, per tal de defensar directament els nostres interessos socials, econòmics i culturals.

- ◆ Reconeixement del dret de Catalunya a l'autodeterminació, en el marc de la Declaració Universal dels Drets Humans i del Pacte sobre drets civils de l'ONU, perquè les ciutadans i ciutadanes d'aquest país hem de decidir quin model de relacions volem assolir en un futur respecte Espanya i la resta d'Europa.

- ◆ Creació d'òrgans permanents de col·laboració amb les institucions de les Illes Balears i Pitiüses, el País Valencià, la Franja de Ponent i la Catalunya del Nord, per sumar esforços, no només en els terrenys lingüístic i cultural, sinó en l'econòmic i social en els que compartim molts interessos comuns.

- ◆ Plenes competències en matèria de seguretat ciutadana, per coordinar primer i simplificar després tots els actuals cossos policials, que han de tenir el govern de la Generalitat com a autoritat única.

- ◆ Una administració judicial pròpia per a Catalunya, no només per adaptar-se a la realitat cultural i lingüística, sinó per fer d'ella un instrument eficaç i ràpid en benefici de la ciutadania.

- ◆ El garantiment d'un sistema de relacions Catalunya-Estat que posi fi a la discriminació en la inversió pública de l'Estat.

ERC treballa per un país on les noves generacions puguin veure garantits el progrés i la igualtat d'oportunitats.

ERC presenta unes llistes fortament renovades

Les llistes d'ERC ofereixen, a més, una forta presència de candidats amb experiència municipal —ja siguin regidors en aquests moments o ho hagin estat en el passat—, fet força indicatiu que, per a ERC, els ajuntaments són ben sovint la millor escola de formació.

Un bon reflex de la renovació a les llistes d'ERC el tenim en el fet que si ERC repetís els 13 escons assolits el 1995 un 38% del Grup Parlamentari estrenaria condició de diputat o diputada.

Candidats amb experiència

Els primers llocs de les quatre llistes electorals estan ocupats per candidats que ja han estat diputats en la darrera legislatura. el secretari general, Josep-Lluís Carod-Rovira, per Barcelona; el regidor a la Seu d'Urgell, Jordi Ausàs, per Lleida; el vicesecretari general de Coordinació Interna i Serveis, Joan Puigcercós per Girona; i el primer tinent d'alcalde de Reus, Ernest Benach, per Tarragona.

També repeteixen uns altres quatre dels actuals diputats: el vicesecretari general de Relacions Polítiques i Sindicals Josep Huguet, com a número dos per Barcelona; el president del Consell Nacional, Joan Ridao, com a número cinc per Barcelona; el regidor a Torredembarra, Josep Bargalló, com a número dos per Tarragona, i l'independent Francesc Ferrer i Gironès, com a número dos per Girona.

Nous candidats

Però també cal remarcar les cares noves en llocs de segura o possible elecció. El vicesecretari general d'Estudis i Programes, Carles Bonet, ocupa el tercer lloc de la candidatura de Barcelona; el regidor a Sant Joan Despí, Xavier Vendrell, el sisè lloc per Barcelona; el secretari de Política Municipal, Jaume Oliveras, el setè lloc per Barcelona; el secretari general de les JERC, Uriel Bertran, el novè lloc per Barcelona; el president de la Federació de Lleida, Carmel Mòdol, el segon lloc per Lleida; l'alcalde de les Borges Blanques, Miquel Àngel Estradé, el tercer lloc per Lleida; l'alcalde de

Ribes de Freser, Pere Vigo, el tercer lloc per Girona; i el regidor a Tortosa, Lluís Martín, el tercer lloc per Tarragona.

Més candidates que mai

32 de les 147 persones candidates són dones. La presència, en el quart lloc de la candidatura de Barcelona, de la Secretària de la Dona d'ERC, Carme Porta, assegura que, per primera vegada en tota la seva història, ERC tindrà representació femenina al Parlament de Catalunya. La regidora a Sitges, Àngels Parés, situada al vuitè lloc de la candidatura per Barcelona, i Anna Salvador, candidata de la ciutat de Barcelona, i situada en el desè lloc de la llista, poden augmentar aquesta presència, si els resultats electorals són prou bons.

A Lleida, Isabel Lara ocupa el quart lloc. I a Girona i Tarragona, ho fan totes dues en el cinquè lloc, les regidores de Sant Hilari Sacalm, Carme Capdevila, i de Montblanc, Núria Pelay, respectivament.

Alcaldes

Les llistes també incorporen una bona presència d'alcaldes, escollits com a candidats a les seves federacions comarcals.

És el cas de Josep Basart, de Calella; Pere Marra, de Sant Pere de Riudebitlles, i Filo Tió, de Santa Eugènia de Berga, a la candidatura de Barcelona.

Jordi Castells, de Valls; Esteve Folch, de Montbrió del Camp; Marcel Banús, de la Masó; Josep Andreu, de Montblanc, i Josep Aubia, de Vilabella, a la candidatura de Tarragona.

I d'Alfons Quera, d'Agullana; Pere Bosch, de Banyoles; Antoni Baulida, de Cassà de la Selva, i Joan Carretero, de Puigcerdà, a la candidatura de Girona.

Cal esmentar també en la llista de Girona la presència

del regidor de Blanes i president del Consell comarcal de la Selva, Joan Puig. I a la llista de Tarragona, la del regidor a Riudoms, i diputat provincial, Lluís Aragonès.

Regidors

La llista d'altres regidors candidats, a més dels ja esmentats, és gairebé inacabable, i inclou entre d'altres: Joan Casamitjana, de Sant Feliu de Guíxols; Josep Ardany, de Tremp; Vicent Font, de Belcaire d'Urgell; Núria Comes, de Sort; Rafael Molina, de Balaguer; Jordi Pérez, de Granyena de les Garrigues; Josep Lluís Millán, d'Ulldecona; Empar Pont, de Reus; Pere Prat, de Manlleu; Manel Balcells, de Granollers; Josep Xoy, de Berga; Miquel Carrillo, de Gelida; Andreu Bosch, de Teià; Andreu Huguet, de Martorell; Jordi Vinyets, de Sentmenat; Ramon Fontdevila, de Manresa; Miquel Navarro, de Tiana; Marc Sanglas, de Sant Llorenç Savall; Josep Alsina, de Sant Celoni; Joan Monforte, d'Olesa de Montserrat, i Josep Manel Abad, de Montgat.

Militants històrics tanquen les llistes

Les últimes posicions de les llistes estan ocupades, a Barcelona i Lleida, per militants de llarga trajectòria, ja sigui a ERC, com els exdiputats Marc-Aureli Vila i Víctor Torres, ja sigui en d'altres organitzacions de l'esquerra nacional com Avel·lí Artís Gener «Tísner» o el president d'ERC, Jordi Carbonell.

És una manera prou explícita de testimoniar el seu suport a les noves generacions que continuen la lluita iniciada per ells.

Representació territorial equilibrada

El sistema d'elecció dels candidats i candidates, de la confecció de les llistes i de la seva posterior ratificació

en el Consell Nacional d'ERC, garanteix una representació territorial equilibrada. La majoria de les onze federacions regionals d'ERC al Principat gaudiran d'un diputat o diputada de la pròpia zona, la qual cosa permetrà desenvolupar una feina parlamentària més eficaç.

GIRONA

Joan Puigcercós i Boixassa
Francesc Ferrer i Gironès
Pere Vigo i Sallent
Miquel Hortós i Bahí
Carme Capdevila i Palau
Margarida Verdagué i Ordeig
Alfons Quera i Carré
Joan Casamitjana i Ribas
Jordi Estarlich i Corominas
Àngela Junquer i Mateu
Pere Bruset i Sarra
Jordi Ribas i Casamayor
Mercè Mauri i Muntadas
Joan Puig i Cordon
Pere Bosch i Cuenca
Antoni Baulida i Casadellà
Joan Carretero i Grau
Suplents
Robert Rodríguez i Astor
Helena Bosch i Navarra

LLEIDA

Jordi Ausàs i Coll
Carmel Mòdol i Bresolí
Miquel Àngel Estradé i Palau
Maria Isabel Lara i Tostado
Marta Tàssies i Roig
Josep Ardany i Tarrat
Joaquim Clotet i Caraballo
Vicent Font i Bernaus
Joan Esteve i Aubets
Francesc Moreres i Sisó
Ramon Aytés i Gallardet
Núria Comes i Pon
Albert Casals i Ribes
Rafael F. Molina i Fernández
Victor Torres i Pereña
Suplents
Jordi Pérez i Pérez
Antoni Franci i Torres
Maria José Clua i Mur

TARRAGONA

Ernest Benach i Pascual
Josep Bargalló i Valls
Lluís Martín i Santos
Jordi Castells i Guasch
Núria Pelay i Bargalló
Esteve Folch i Medico (Independent)
Joaquim Ramon Vendrell i Moreno
Josep Lluís Millán i Masdeu
Ferran Civit i Martí
Joan Melià i Fontecha
Pere Bellmunt i Ayén
Vicenc Pujol i Pedrola
Núria Cid i Pañella
Miquel Jardí i Sabaté
Marcel Banús i Banús
Empar Pont i Albert
Josep Andreu i Domingo
Lluís Aragonès i Delgado de Torres
Suplents
Marcel Guix i Torner
Joaquim Fontoba i Solé
Jesús Aubia i Boada (Independent)

BARCELONA

Josep-Lluís Carod-Rovira
Josep Huguet i Biosca
Carles Bonet i Revés
Carme Porta i Abad
Joan Ridao i Martín
Xavier Vendrell i Segura
Jaume Oliveras i Maristany
Maria Àngels Parés i Corretgé
Uriel Bertran i Arrué
Anna Salvador i Alonso
Pere Prat i Boix
Manel Balcells i Díaz
Josep Xoy i Soler
Josep Maria Pons i Berenguera
Filo Tió i Pratdesaba
Jordi Ventura i Gil
Jaume Vives i Sobrino
Miquel Carrillo i Giral
Jordi Deig i Escudé
Pilar Ponsati i Castells
Glòria Garcia i de la Casa
Josep Giménez i Altet
Jordi Serra i Macià
Joan Costa i Borràs
Anna Bach i Gost
Jordi Josep Millan i Coletas
Andreu Bosch i Rodoreda
Oriol Amorós i March
Àngel Profitós i Martí
Jordi Morera i Cortines
Roger Soler i Martí
Andreu Huguet i Casals
Elisenda Romeu i Oller
Jordi Vinyets i Jiménez
Soledat Balaguer i Sánchez-Arjona
Ramon Fontdevila i Subirana
Carles Jordi Fernández i San José
Josep Lluís Villacañas i Duaigues
Jordi Anguera i Camós
Miquel Navarro i Villacampa
Marc Sanglas i Alcantarilla
Maria Dolors Parra i Güell
Maria del Carme Carmona i Cornet
Pere Marra i Roses
Josep Alsina i Lloreda
Montserrat Romeu i Aguilera
Mateu Mas i Perelló
Marina Garcia i Soler
Florenci Besora i Torradeflot
Valentí Carrera i Vila
Joan Monforte i Serra
Pilar Vallugera i Balaña
Josep Manel Abad i Navarrete
Marc Sardà i Cabero
Carles Abarca i Olivé
Josep Chalmeta i Torredemer
Josep Miquel Garcia i Castañé
Fàtima Figueras i Pagès
Moisés Rial i Medina
Maria Àngels Marín i Jové
Josep Basart i Pinatell
Josep Maria Lluch i Rovira
Jordi Expósito i Mengual
Marta Molina i Álvarez
Francesc-Aureli Jordi i Sabaté
Santiago Asensio i Diago
Juli Palou Minguez
Jordi Argelaguet i Argemí
Ramon Eudald Torrents i Munt
Sonia Padilla i Freixinet
Olga Garro i Tejero
Ester Lázaro i Prat
Narcís Clavell i Ymbert
Jordi Estalella i Caus
Privat Rodríguez i Sadurní
Jordi Ballart i Prunell
Marc Lanao i Cardete
Francesc Llopart i Puignau
Marc Nieto i Fradera
Josep Lluís Roche i Fernández
Eduard Casals i Masoliver
Marc Ferrer i Murillo
Marc-Aureli Vila i Comaposada
Avel·lí Artís-Gener
Jordi Carbonell i de Ballester
Suplents
Aleix Canals i Compan
Josep Rovira i Tarragó
Alex Corretgé i Bergua

82 dels 147 candidats d'ERC a les properes eleccions, es feren una fotografia de família davant el Parlament de Catalunya.

El Govern no ha acomplert el 42% de les resolucions i mocions aprovades pel Parlament

El diputat d'ERC Joan Ridao va fer públic, el passat mes de juliol, un estudi sobre el balanç de l'activitat del Govern de la Generalitat pel que fa a la tasca d'impuls i control del Parlament de Catalunya.

Aquest estudi ha posat de manifest que el Govern no ha complert el 42% de les resolucions i mocions aprovades pel Parlament en aquesta legislatura. En finalitzar aquesta, almenys 850 preguntes esperaven resposta del Govern.

En total, en aquesta 5a legislatura s'han aprovat 847 resolucions i 175 mocions, de les quals 433, un 42,37%, encara no han estat realitzades per part de l'Executiu.

Les resolucions i mocions acomplertes han estat 589, que representen el 57,6% del total.

Per departaments, els que més han ignorat els mandats del Parlament han estat el de Política Territorial i Obres Públiques, el de Benestar Social i el de Presidència.

Entre les resolucions i mocions pendents de compliment destaquen: la moció sobre l'ampliació del PLA-SEQTA arran de l'accident a la planta d'Erkima, de Flix; diverses sobre el model policial i el cos de bombers de la Generalitat; la integració laboral de les persones disminuïdes a l'Administració de la Generalitat; l'atenció precoç d'infants; el foment de la dansa; la inversió pública a Catalunya; el desenvolupament de les comarques meridionals de Catalunya; l'assumpció de les competències de les capitania marítimes; la revisió del PEIN; el tren d'alta velocitat; salut mental; ordenació del sector pesquer; salut laboral i prevenció d'accidents de treball; el servei d'urgències sanitàries; diverses sobre els incendis forestals; la creació del Consell Assessor per a la millora del funcionament de la justícia a Catalunya; la creació d'una entitat que emmagatzemi aliments sobrants per al Tercer Món; diverses sobre abocadors (Garraf, Masrampinyo); els serveis d'atenció a les dones que pateixen maltractaments; ajuts a malalts d'Alzheimer; l'adaptació de les cambres higièniques per a persones amb disminucions; la inclusió en les noves matrícules dels distintius nacionals de Catalunya; pagament d'interessos per demora de l'Administració; les transferències als aeroports catalans; el traspàs de competències notariales i registrals; la creació de l'Observatori Català de la Família; l'aplicació de criteris d'arquitectura bioclimàtica a la construcció de centres

escolars; la instal·lació de punts lluminosos per evitar contaminació lluminosa; incentivació de convenis en pràctiques a les empreses de formació ocupacional; per garantir l'ús segur dels aparells de raigs ultraviolats; instal·lació de bandes sonores a totes les autopistes de Catalunya...

D'altra banda, el nombre de preguntes per escrit pendents de resposta és d'almenys 850.

Pel que fa a iniciatives legislatives, el Govern de la

Generalitat ha presentat aquesta legislatura un total de 60 projectes i proposicions de llei admeses a tràmit; un nombre superior a les de la legislatura passada, que van ser 47, però inferior al de la tercera legislatura, quan l'executiu va presentar-ne 83.

D'aquestes 60 iniciatives legislatives del Govern s'han aprovat 54, és a dir, el 90%. Per contra, els diputats i grups han presentat aquesta legislatura 121 proposicions i projectes de llei dels quals

RÀNKING D'INCOMPLIMENTS PER DEPARTAMENTS

	Mocions	%
Política Territorial i Obres Públiques	86	19,86%
Benestar Social	48	11,09%
Presidència	41	9,47%
Ensenyament	37	8,55%
Justícia	36	8,31%
Sanitat i Seguretat Social	32	7,39%
Indústria, Comerç, Consum i Turisme	32	7,39%
Medi Ambient	31	7,16%
Cultura	30	6,93%
Governació	24	5,54%
Agricultura, Ramaderia i Pesca	18	4,16%
Economia i Finances	8	1,85%
Treball	6	1,38%
Sindicatura de Comptes	4	0,92%

només s'han aprovat 8, un 6,61%. En ponència conjunta s'han admès a tràmit 7 iniciatives i se n'ha aprovat només una, i com a resultat de la iniciativa legislativa popular s'han admès a tràmit 2 iniciatives i només se n'ha aprovat una.

Per grups parlamentaris, ERC i IC-V són els que han presentat més proposicions de llei, 49 cadascun, seguits del PSC amb 45. El PP ha presentat 13 proposicions de llei, i a la cua, queden CiU i el Grup Mixt amb 10 proposicions de llei cadascú.

■ OPINIÓ

El canvi l'ha començat ERC

→ JOSEP HUGUET

DIPUTAT D'ERC
AL PARLAMENT DE CATALUNYA

En la passada legislatura, amb la pèrdua de la majoria absoluta per part de CiU, s'ha viscut una situació més variable i entretinguda que en els anteriors períodes parlamentaris, on el corró de la majoria aixafava qualsevol iniciativa des de l'oposició. La nova situació propicià d'entrada una presidència del Parlament i de les diverses comissions parlamentàries no controlada pel partit del govern, i això donà més joc a la institució. Després, CiU es veié obligada a obtenir el suport del PSC, del PP o d'ERC per tal de poder tirar endavant les seves propostes, de manera que la sensació d'incoherència de la línia del partit augmentà. En les qüestions econòmiques i en els pressupostos, i en aquelles votacions on CiU mostrava el perfil més conservador va obtenir el suport del PP, que, a canvi, rebia a Madrid l'empenta necessària per part de CiU. En altres moments era CiU la que si no volia quedar en evidència davant dels seus electors progressistes i nacionalistes es veia obligada a donar suport a les iniciatives d'ERC.

Les iniciatives d'ERC en la passada legislatura, tal com es pot comprovar estadísticament, han cobert el camp social, el de les llibertats personals i el de les llibertats nacionals. De fet és ERC la força que ha aconseguit que se li aprovessin més iniciatives parlamentàries de signe progressista i catalanista d'abast important. Tant la llei de famílies, com avenços en benestar social, com el pla de remodelació de la formació ocupacional, la garantia de l'ensenyament adequat de l'anglès, el traspàs de competències de treball, el pacte fiscal o l'impuls i desplegament de la llei del català en el cinema, la informàtica i en la formació no reglada, així com l'aprovació de les seleccions catalanes, són qüestions que marquen profundament una ruptura amb la política descafeïnada practica- da per CiU quan tenia majoria absoluta. Aquesta ruptura de caire sobiranista i de sensibilitat social, provocada per la labor d'ERC, ha contrastat cada cop més amb les polítiques derivades del pacte conservador de CiU amb el PP. El nerviosisme i

l'esquizofrènia s'han instal·lat a les files de la coalició i hem assistit a un final de legislatura on el vaixell feia aigües per totes bandes amb remers remant en direccions oposades en la barca de salvament. Mentre Duran Lleida, els residus roquistes i el sector institucional-negocis apostava per no deixar-se endur per la marea d'ERC, els membres de l'aparell i els joves delfins apostaven per recuperar espai cap a l'àrea dels republicans i independentistes. Només el pànic que es va instal·lar a Palau la primavera passada, a la vista d'algunes enquestes, ha obligat provisionalment a tancar files per salvar, si es pot, les poltrones. I ja tornem a tenir el Pujol que copia malament a ERC en el tema dels peatges, del finançament autonòmic o de les pensions; i el mateix Pujol que dona garanties al PP per als pressupostos de l'any que ve i que va a Madrid a reclamar el suport dels lobbies econòmics.

Però l'esclatxa és profunda, tant com la que travessa el PSC-PSOE quan per una banda ha dedicat la precam-

panya a vendre un Maragall catalanista i comarcalista, mentre al Parlament els seus votaven contra tot allò que fos aprofundiment de l'autogovern encara que afectés negativament als sectors populars que pretenen monopolitzar; aquest va ser el cas del tema de les pensions, del tema del salari mínim català, del traspàs del FORCER, del traspàs del percentatge de l'IRPF destinat a entitats sense ànim de lucre, del pacte fiscal. Les propostes d'ERC, que des d'una impecable vocació social anaven a trencar el model jacobí d'Estat camuflat sobre l'estat de les autonomies, que patim, han obert també una profunda esclatxa dins dels socialistes que podrien quedar desbordats, fins i tot, pels seus tradicionals aliats naturals com els sindicats. Aquest és el cas de la UGT, el secretari general de la qual va fer costat immediatament a la proposta d'ERC per un espai social català.

Podem dir, doncs, que el canvi ha començat, i de la mà d'ERC. I que el futur encara promet més si els electors ens donen suport.

El Grup Parlamentari d'ERC, el més treballador

Les xifres són clares: els diputats d'ERC han tornat a ser, en la 5a legislatura del Parlament de Catalunya, els més treballadors, els que més iniciatives han dut a la cambra i els que més han exercit la seva funció de control del Govern.

Si en les proposicions de llei i en les no de llei és on se centra la feina d'impuls, la concreció de les pròpies propostes i l'execució parlamentària de les inquietuds populars, l'hegemonia dels 9 diputats d'ERC és contundent: 873 iniciatives d'aquest tipus, molt per damunt de les 733 dels 34 diputats del PSC, les 551 dels 9 d'IC, les 398 dels 17 del PP, les 186 dels 6 del Grup Mixt i les 138 dels 60 de CiU.

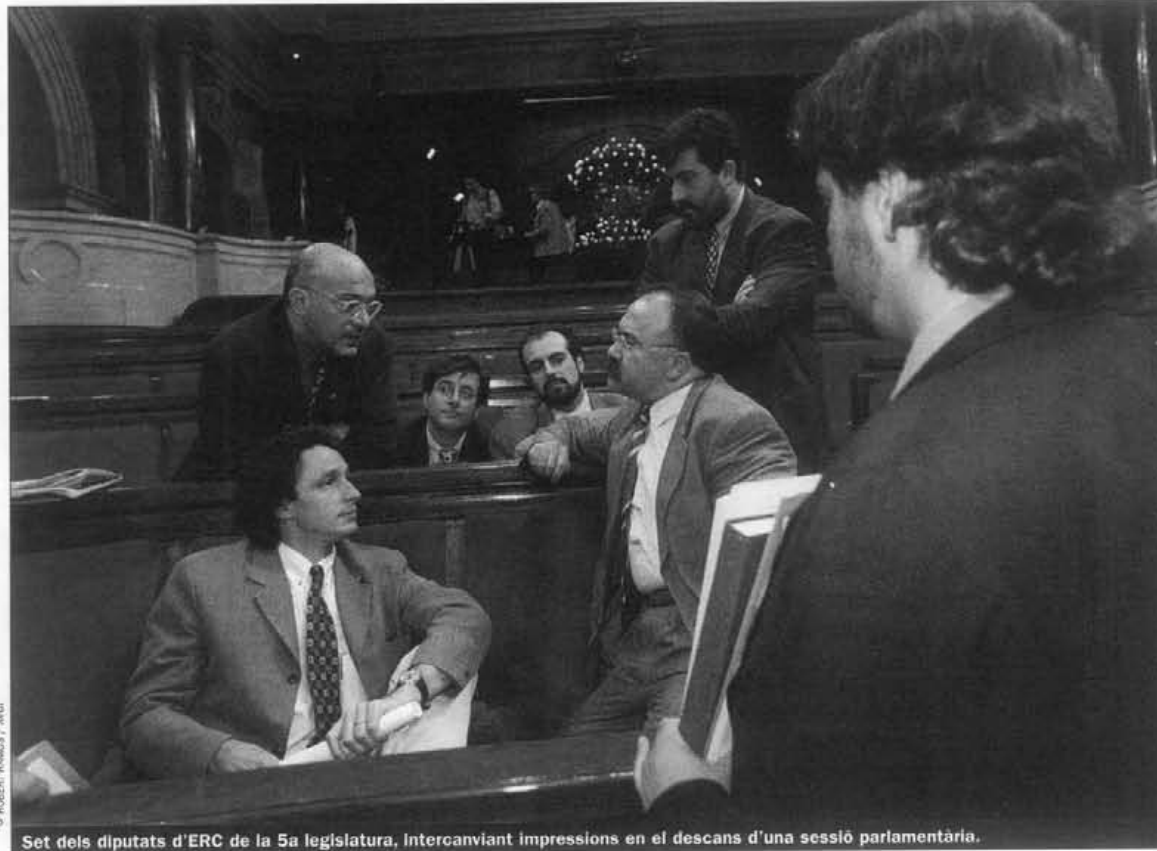
On aquesta contundència s'explicita de manera sintètica és en el rànquing de la mitjana d'iniciatives per diputat: dels que menys, les 14 de CiU, fins als que més, les 785 d'ERC.

Però la feina parlamentària no només és qüestió de quantitat, també ho és de qualitat, i, des d'aquest punt de vista, la tasca dels diputats d'ERC se situa, de la mateixa manera, en un primer pla: des de les proposicions de llei de suport a les unitats familiars (amb propostes en l'àmbit de les prestacions socials i econòmiques, habitatge, urbanisme, ensenyament...); de renovació i regeneració de la vida pública (limitació dels mandats, impediment del transfuguisme, llei electoral catalana...); de millora de l'autogovern (concert econòmic, reforma de l'Estatut...); de modificació de lleis socials (parelles de fet...) o de modificació de lleis estatals (plurilingüisme a l'Estat, el català a la justícia...) fins a nombrosíssimes propostes de construccions escolars i sanitàries, millores de les infraestructures viàries, establiment d'equipaments culturals, modernització de la justícia, suport en les activitats de la pagesia, de la pesca...

Els alcaldes i les regidores i els regidors d'ERC han tingut en el Grup Parlamentari l'altaveu de les seves necessitats municipals i un pont, sempre que ha estat possible, amb els diversos òrgans del Govern de la Generalitat. De la mateixa manera, el Grup ha estat l'impulsor al Parlament de les diverses campanyes engegades pel partit («Catalunya lliure de peatges», seleccions nacionals...)

El repàs a l'activitat parlamentària dels diputats d'ERC posa de manifest els eixos del que és la nostra màxima aportació a la vida política del país: la garantia del treball, honestat i fermesa, el compliment dels compromisos electorals i el treball continu per la millora de la quotidianitat dels nostres ciutadans i ciutadanes amb la perspectiva d'un futur nacionalment lliure en una societat més justa.

A la 6a legislatura ERC espera poder millorar tota aquesta feina, amb un grup parlamentari més nombrós que l'actual.

Set dels diputats d'ERC de la 5a legislatura, intercanviant impressions en el descans d'una sessió parlamentària.

PROPOSICIONS DE LLEI

	Presentades	Aprovades	Rebutjades
ERC	53	7	30
IC	52	6	40
PSC	51	6	33
PP	18	6	3
Mixt	13	4	3
CiU	12	5	1

MOCIONS

	Presentades	Aprovades	Rebutjades
PSC	105	66	35
IC	69	43	25
ERC	54	39	15
PP	27	24	3
Mixt	22	16	5
CiU	6	6	-

PREGUNTES

	Presentades
ERC	6.002
IC	5.339
PSC	5.242
Mixt	2.246
PP	802
CiU	711

PROPOSICIONS NO DE LLEI

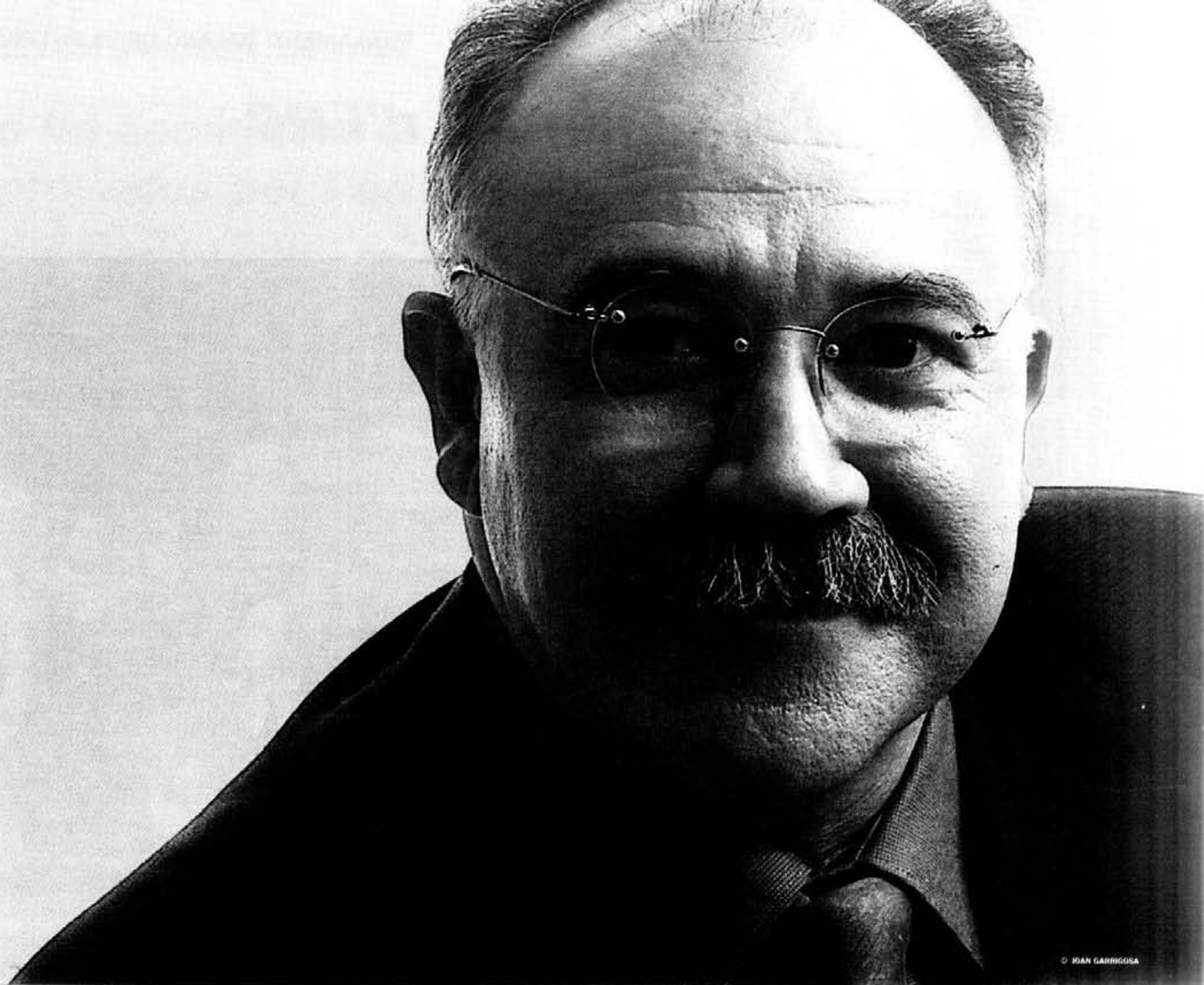
	Presentades	Aprovades	Rebutjades
ERC	820	327	436
PSC	682	293	327
IC	499	201	267
PP	380	238	101
Mixt	173	88	66
CiU	126	102	17

INTERPEL·LACIONS

	Presentades	Formulades
PSC	209	117
IC	158	69
ERC	138	59
Mixt	64	23
PP	53	30
CiU	29	15

MITJANA PER DIPUTAT DEL TOTAL D'INICIATIVES

	Nombre de diputats	Mitjana
ERC	9	785
IC	9	679
Mixt	6	374
PSC	34	184
PP	17	57
CiU	60	14

© JUAN GARRIGOSA

Josep-Lluís Carod-Rovira «A Catalunya cal un canvi de guió, no només de protagonista»

El secretari general d'ERC i candidat a la Presidència de la Generalitat, repasa en aquesta entrevista l'evolució de l'esquerra nacional des de la Transició i les perspectives d'ERC a les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

Un guionet entre els cognoms
Josep-Lluís Carod-Rovira va descobrir quan tenia tretze anys l'obra poètica de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, i com que no hi havia manera que pogués comprar cap llibre seu al mercat va copiar a màquina un llibre —Imitació del foc— i el va portar a relligar a una impremta. L'impacte inicial d'un autor que li continuava agradant —el qual signava amb un guionet entre els seus cognoms— el va portar a fer el mateix des d'aquell moment.

→ ÀNGEL RAMOS

Fa tres anys que et vàrem escollir secretari general en unes circumstàncies prou difícils. Quin balanç fas d'aquest període de la història d'ERC?

Crec que en aquests tres anys el partit ha demostrat la seva fortalesa com a col·lectiu. Aquí juga un paper fonamental que ERC sigui una força política amb solera, amb tradició, amb història. I això, des de dintre, no sempre ho sabem valorar prou bé. Un partit amb seixanta-vuit anys d'història ha vist de tot i, per tant, té una capacitat de resistència a les adversitats molt més forta que qualsevol altra formació

política. El mèrit fonamental de tots i totes els que fem aquest partit és que hem retornat ERC a la política. Hem reforçat la nostra identitat com a formació d'esquerra, moderna, ma-dura i responsable i sobretot, a partir de la realitat municipal, ens hem anat confirmant com una opció de govern. ERC ja és avui una realitat de govern a molts municipis del país, i vol tornar a ser-ho al govern de la Generalitat. En certa manera en els últims temps, ERC estava al marge de la política en-cara que tingués càrrecs institucionals. Hi havia les dues forces que ocupaven l'espai central de la política: CiU i PSC; una mica als marges, PP i IC-V, i,

en una altra dimensió, ERC. Ara ERC toca de peus a terra i no té cap tipus d'acompliment amb relació a ningú. I suposo que aquesta fermesa en delimitar un espai propi és el que posa nerviosos els dirigents d'altres formacions que de-manen contínuament a ERC que es defineixi. Doncs bé, ja ens hem definit. A favor de nosaltres mateixos, no a favor de la desaparició o de la subordinació a una altra força.

La teva trajectòria política no comença precisament ara. El 1973 ja vas ser detingut en la «caiguda» de l'Assemblea de Catalunya. En tot cas, el Josep-Lluís Carod-Rovira de fa vint-i-sis anys i el d'ara, ideològicament en

què són diferents?

Tots modifiquem la nostra manera de veure les coses amb el pas del temps, però no ho he fet pas en allò fonamental. Al PSAN primer, a Nacionalistes d'Esquerra després, i a ERC des del 1987, sempre m'he mogut al voltant de dos eixos: el progressisme i el catalanisme, és a dir, l'esquerra i el país, la qüestió social i la qüestió nacional, i sempre, des de la meua perspectiva, en un marc de Països Catalans.

Hi ha hagut una adaptació als temps...

Els valors fonamentals, esquerra i país, no han canviat, però efectivament he anat modificant, amb el pas dels anys, la manera com

aquest missatge podria arribar de manera més fàcil a la gent. Durant el franquisme tot l'espai progressista estava molt connotat pel marxisme i una certa estètica revolucionària que es trobava lluny fins i tot animicament del que podria representar ERC, que es veia bàsicament com una opció històrica però amb pocs elements d'atractiu. A finals dels setanta i principis dels vuitanta constatem anant pels llocs i parlant amb la gent que a l'hora d'exposar quins són els nostres referents els noms que ens sortien eren Francesc Macià, Lluís Companys, la Llei de contractes de conreu, la caseta i l'hortet, la proclamació de la República Catalana i tota una opció nacional i popular que s'estava contruint als anys trenta. Ens va costar a tots plegats entendre que més que no pas inventar-nos una eina nova ja n'hi havia una que es deia ERC, que el que calia era simplement tornar-la a esmolir perquè tornés a fer el servei que havia fet al país en el seu moment.

L'esquerra nacional va

«Durant la Transició l'independentisme era vist com una opció poc pràctica. ERC està reconduint això»

cometre molts errors durant la Transició...

En tots aquells anys, tots plegats i jo mateix, ens equívocàrem molt en moltes coses i segurament un dels

aspectes en el qual ens equivocàrem és la manera com preparàrem un projecte nacional, és a dir, un projecte de Països Catalans que, en comptes de ser un projecte de nació compartida sobre la base d'interessos econòmics comuns i tenint com a patrimoni de tots una mateixa cultura i una mateixa llengua, sovint vam desviar cap a altres bandes. Les opcions d'esquerra nacional —l'independentisme en general—, eren vistos com una opció utòpica, impossible i el que és pitjor, poc pràctica, és a dir, prescindible per a la gent. I això és el que ERC en aquests últims anys està reconduint amb encert. Hem après que feliçment ningú està en possessió de la veritat absoluta i, per tant, que hi ha matisos, i que aquests s'han d'anar adequant a la realitat; i també hem après que l'esquerra catalana té uns senyals d'identitat propis que la progressiva subordinació de les —fins ara, perquè això ja ha canviat— forces hegemòniques d'esquerra catalanes a altres formacions polítiques espanyoles el que ha comportat és una pèrdua d'identitat.

De quins senyals d'identitat parles?

L'esquerra catalana té uns senyals d'identitat que ERC mantenia pràcticament en solitari, amb el menyspreu dels que defensaven un món monolític a l'altra banda del mur de Berlín; i després el que s'ha enfonsat és aquest món, no el que nosaltres defensàvem. Aquests senyals d'identitat que cal recuperar són l'antiautoritarisme, tenir més confiança en les persones que en l'Administració, la confiança en el món associatiu com a via

per reformar les coses i millorar-les, el valor de la laïcitat —que les esquerres convencionals han deixat a banda—, la concepció republicana, no només com una opció antidinàstica sinó com una suma de valors que són l'essència del sistema democràtic.

Una de les víctimes de

«Molts dels que qüestionaven Pallach l'han sobrepassat per la dreta. Avui Pallach els semblaria d'extrema esquerra»

l'hegemonia de l'esquerra marxista va ser Josep Pallach...

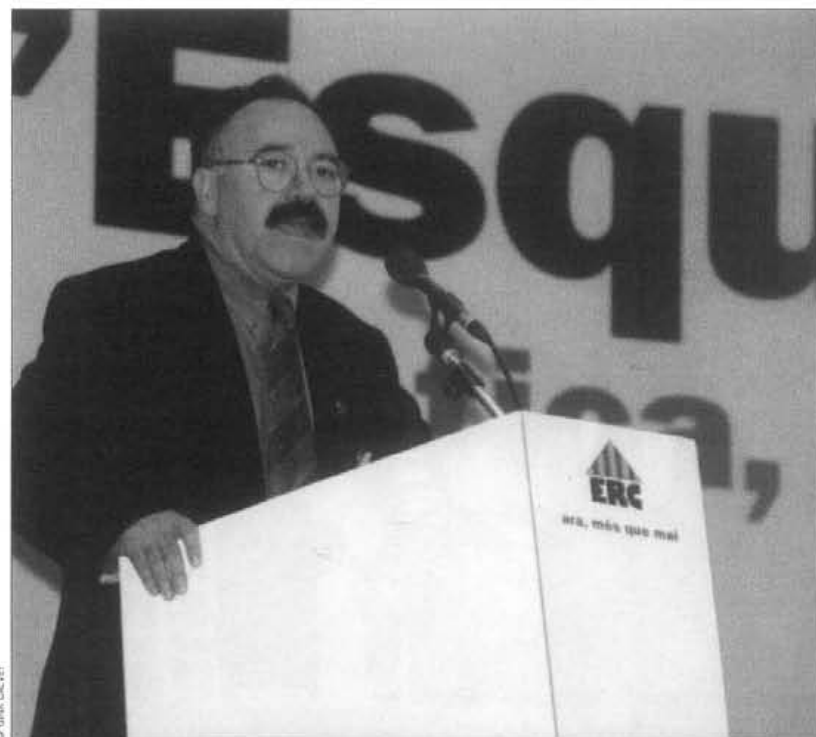
Allò que defensem, una idea de país i de societat, és el que en certa manera defensava en Pallach en els inicis de la recuperació del sistema democràtic. Pallach defensava aquell valor fonamental que és tenir una visió nacional de la política des de la perspectiva de la majoria de la societat, és a dir, els sectors populars i les classes mitjanes i un sistema de partits polítics propi. Recordo el menyspreu i arrogància amb què certa aristocràcia d'esquerra, que encara dura, tractava tot el que tenia, des de l'esquerra, un cert tuf nacional o catalanista. Avui dia, molts d'aquells que qüestionaven Pallach ja fa anys l'han sobrepassat per la dreta. Probablement avui Pallach els semblaria d'extrema esquerra. Amb Pallach viu, l'evolució de la política catalana no hauria estat la mateixa.

Què és el que t'atreu d'Antoni Rovira i Virgili, pel qual has manifestat sempre una especial predilecció?

És una barreja d'admiració intel·lectual i política, segurament més intel·lectual que política en el sentit que Rovira i Virgili és qui planteja la qüestió nacional des d'una perspectiva absolutament democràtica, i també qui fa les aportacions sobre l'espai dels Països Catalans amb més lucidesa i, el que és millor, amb un estil literari d'una gran bellesa, d'una gran qualitat i d'una gran perfecció. Si a això se li suma que, a través de la meua dona, hi tinc vinculacions de caràcter familiar directe, encara és més rodó.

Com valoren l'èxit de les eleccions municipals?

S'ha de valorar molt i molt el resultat d'ERC en les eleccions municipals. Ens hem

24 DE NOVEMBRE DE 1996. VILAFRANCA DEL PENEDÈS. Josep-Lluís Carod-Rovira es escollit nou secretari general d'ERC, en el 21è Congrés Nacional.

convertit en tercera força, demostrant que som els únics capaços de resistir la bipolarització. Cal dir que el mèrit és més gran si es té en compte la gran quantitat d'adversitats que van haver de vèncer, com ara la pràctica absència de complicitats en el món mediàtic, quan no un tractament per part d'alguns mitjans obertament hostil. O la migradesa de mitjans com correspon a un partit polític que, com els sectors populars d'aquest país, no disposa de recursos suficients. ERC no només no depèn dels poders financers i mediàtics d'aquest país sinó que en denuncia les realitats abusives i oligàrquiques. Malgrat tot vam fer uns excel·lents resultats i això perquè hi ha en la societat catalana una demanda d'aire fresc, d'una opció que finalment posi fi al divorci entre catalanisme i progressisme i els torni a ajuntar.

Els nostres adversaris polítics han batejat la política d'ERC d'afirmació d'un projecte propi no supeditat ni a CiU ni al PSC, de manera despectiva, com a equidistància...

El terme és una llufa d'aquelles que et pengen. Els que més critiquen «l'equidistància» d'ERC, en el fons el que estan dient és que tot hom s'ha d'arreglar o bé darrere de CiU o bé darrere del PSC. Els sorprèn que ERC se senti igual de lluny i de distant d'aquestes dues formacions polítiques en la mesura que cap de les dues reuneix el que és fonamental del projecte polític d'ERC. Jo prefereixo parlar d'espai propi en el sentit que el que fa ERC és que la societat catalana percebi que més enllà de CiU —l'únic aliat segur de la qual és el PP— i més enllà del PSC —l'únic aliat segur del qual és IC-V— hi ha ERC.

I la voluntat d'ERC és mantenir-se com un projecte diferent dels de CiU i PSC, que són els dos projectes que han conduït la transició política al nostre país en aquests vint anys, amb uns resultats que, francament, vistos en perspectiva, podrien haver estat molt millors.

ERC afronta aquestes

«CiU i PSC han conduït la Transició amb uns resultats que, francament, vint anys després, vistos en perspectiva, podrien haver estat molt millors»

eleccions de la millor manera possible: consolidada electoralment, amb una identitat específica i amb un lideratge —el que tu representes— inqüestionable. Amb tot, és evident que seran unes eleccions difícils. La bipolarització, en aquest sentit, juga en contra d'ERC...

La insistència dels poders financers i mediàtics d'intentar reduir tot el joc a Pujol i a Maragall és indicatiu que representen el mateix i que, per tant, aquí no hi ha cap canvi. Però cada vegada més hi ha per part de la societat catalana una sensació d'entendre el projecte Pujol com un projecte cansat i vell, com un projecte que necessita jubilar-se i que ha caigut, no només en la rutina, sinó en la desmotivació i fins i tot en una certa mediocritat en l'acció de govern. I, per contra, el que té al davant, el PSC,

ONZE DE SETEMBRE DE 1981. BARCELONA. Jordi Carbonell, Josep-Lluís Carod-Rovira, Josep Lluís Albinyana, Biel Majoral i Ramon Gual, en un míting de Nacionalistes d'Esquerra, al Fossar de les Moreres.

13 DE DESEMBRE DE 1998. BARCELONA. Proclamació de Josep-Lluís Carod-Rovira com a candidat d'ERC a la Presidència de la Generalitat de Catalunya.

no és gaire diferent d'això mateix en la mesura que utilitza els mateixos procediments, el seu candidat té els mateixos tics que durant anys han caracteritzat Jordi Pujol. L'únic element que trenca tot això, que és diferent de CiU i del PSC, que va més enllà i té una visió de futur que no tenen ells és el projecte d'ERC. ERC és una força emergent i com a tal ha d'apostar per la renovació i per assumir les responsabilitats que calguin sense deixar-ne cap al marge. ERC té ara davant seu un horitzó apassionant, ple de possibilitats, que requereix la màxima responsabilitat. I això vol dir que amb els que som no en som prou per fer tot el que volem.

Què creus que cal fer?

«Si volem ser l'eix vertebrador de la política catalana en els propers anys hem de fer un gran esforç d'obertura i d'incorporació de diversitats al propi projecte»

Si volem convertir-nos en l'eix vertebrador de la política catalana en els propers anys, hem de fer un gran esforç d'obertura i d'incorporació de diversitats al propi projecte. Estem acabant un cicle que s'ha expressat sobretot a través de CiU, amb la bandera del catalanisme —que han anat aigualint quan els ha convingut, que ha estat gairebé sempre— i a través del PSC en la bandera d'un progressisme —que han anat devaluant en la seva pràctica política. Hi ha gent, procedent d'a-

quests dos àmbits, que en la mesura que uns i altres s'han allunyat del que asseguen que és el seu valor fonamental, s'han quedat sense referents. Nosaltres hem d'aspirar a incorporar tant els sectors progressistes del món convergent, gent que faria plantejaments socialdemòcrates i coherentment sobiranistes, com aquelles persones procedents de l'esquerra social i política —i estic parlant clarament del PSC i IC-V— que veuen que l'opció que ara s'ha concretat amb Maragall té un dèficit evident no només nacional sinó social. En aquest darrer cas l'obsessió de Maragall d'ocupar l'espai de centre liberal el que fa és deixar en mans d'ERC tot l'espai de l'esquerra política, de l'esquerra social, de l'esquerra cultural, i ERC vol assumir la representació d'aquest espai com ja havia fet en altres moments històrics. ERC és l'eina fonamental perquè aquest país tingui més llibertat nacional i més poder polític, per fer desaparèixer les desigualtats entre homes i dones, entre classes socials, entre territoris i, per tant, per viure millor i per millorar la qualitat de vida de la gent que viu aquí; allò que de vegades en dic *posar les condicions perquè la gent pugui ser feliç*, amb igualtat d'oportunitats, amb un accés al que és essencial en un estat del benestar, a la salut, a l'habitatge, a l'educació, al treball. Són tantes les coses que hem de fer, que necessitem que tota la gent que fins ara ha utilitzat altres instruments polítics faci camí amb nosaltres.

En aquest sentit el manifest d'intel·lectuals en suport d'ERC va en aquesta línia...

Aquest manifest fa un temps no hauria estat possi-

ble. En etapes no gaire llunyanes érem pràcticament l'únic partit polític que quan venien unes eleccions no tenia un manifest de suport. L'actual manifest té dues característiques, per una banda el signen persones que en altres moments havien apostat per altres forces polítiques. I això és molt positiu perquè constata el que abans deia que les velles eines ja no serveixen i que hem de crear instruments nous. I resulta que l'instrument més nou, que és ERC, és també el que té més història al darrere. D'altra banda hem guanyat la confiança de persones que mai s'havien compromès en públic manifestant la seva simpatia i complicitat cap a una formació política, i això també és indicatiu. I des d'aquí vull agrair-ho a aquells sectors professionals que han tingut la valentia d'expressar obertament les seves conviccions sabent que això no agradarà gaire als qui encara tenen el monopoli de la política cultural i comunicativa en aquest país.

Com valoren la incorporació d'IC-V a les llistes del PSC a Girona, Lleida i Tarragona?

És la constatació de la inexistència de confiança en el propi projecte i la manca d'entusiasme per les pròpies sigles i per les seves possibilitats de futur. És el fracàs de tota una estratègia política el que els ha dut a diluir-se a l'interior d'una proposta on compta menys IC-V, i la trajectòria històrica de 63 anys de PSUC, que Ciutadans pel Canvi, un producte —que caducarà el 18 d'octubre— dissenyat a mida de l'aristocràcia «progre». La cúpula d'IC-V ha pactat, amb el desconeixement de bona part de les bases i dels dirigents territorials, una sortida personal i laboral més que no pas un programa. Han liquidat el projecte polític d'IC.

I en aquest sentit...

En aquest sentit ERC aspira a incorporar al seu projecte d'esquerra política, d'esquerra social, d'esquerra cultural, en definitiva d'esquerra nacional, tota la gent que durant anys ha

defensat una Catalunya popular i lliure, tota la gent que participà d'aquella cultura de catalanisme popular que va representar molt bé el PSUC. De fet tenim alcaldes i regidors que procedeixen d'aquesta antiga militància i que han estat pioners en fer el pas cap a ERC abans que IC-V s'anés devaluant per acabar com un apèndix del PSC. ERC veu amb bons ulls l'aproximació que ja s'ha produït de militants i simpatitzants procedents d'aquest àmbit, perquè tenim en comú una idea nacional del país i una posició d'esquerra democràtica, d'esquerra al servei de la gent i de les classes populars i això fa que compartim aquesta idea de catalanisme popular que els altres, òbviament, incorporant-se a una alternativa de centre liberal, doncs és obvi que han abandonat. ERC vol incorporar també sectors de nous i noves catalans que van venir, o en són fills, procedents d'altres territoris de l'Estat, amb una altra llengua i amb una altra cultura i que, sense renunciar al que ja eren i al que ja tenien quan van arribar, comparteixen amb nosaltres un mateix projecte.

«ERC aspira a incorporar tota la gent que participà d'aquella cultura de catalanisme popular que va significar el PSUC»

El resultat de les eleccions obligarà molt probablement a un govern de coalició. ERC contempla formar part d'aquest govern o estar a l'oposició?

Som l'única força que pot contemplar serenament i sense cap tipus de crisi, ni orgànica ni personal, les dues possibilitats. Del que estic més content és d'haver contribuït que ERC hagi recuperat l'autoestima i la con-

fiança en la solidesa del seu projecte i també que ERC, i això a vegades potser no ho tenim del tot assumit, és un partit polític. I els partits polítics hi són per governar. No som ni una tertúlia ni una penya gastronòmica. ERC estarà en un govern si aquest assumeix que a Catalunya cal un canvi de guió, no només de protagonista.

«Som l'única força que pot contemplar serenament i sense cap tipus de crisi, entrar a formar part del govern o quedar-se a l'oposició»

En què es concreta el canvi de guió?

Per a ERC hi ha un programa de mínims irrenunciable, que ja hem dit en multitud d'ocasions: la creació d'un espai social català on salaris i pensions augmentin d'acord amb el cost de la vida a casa nostra; un nou Estatut, que atorgui més poder polític, per viure millor, i un nou sistema de finançament en la línia del concert econòmic.

I si no és possible pactar aquest programa?

Si això no és així, ERC continuarà a l'oposició quatre anys més —si és que la legislatura aguanta quatre anys, que tinc els meus dubtes, que un govern en el qual ERC no participi, sigui del perfil que sigui, pugui aguantar íntegrament la totalitat de la legislatura. ERC aguantarà quatre anys a l'oposició, perquè ja hi tenim una certa experiència, però no es pot dir el mateix de Pujol i Maragall: ni l'un ni l'altre aguantaran quatre anys a l'oposició, perquè són partits i persones que sempre han governat i que, per tant, no estan acostumats a les dificultats que comporta haver de tirar endavant propostes sabent que tens escasses possibilitats que et siguin acceptades. Això fa que nosaltres

11 DE SETEMBRE DE 1999. BARCELONA. Manifestació de l'Onze.

siguem avui la major inversió pel canvi real en aquest país, que és el que, si no arriba ara, arribarà segur d'aquí quatre anys i serà un canvi generacional, un canvi social i un canvi d'objectius polítics per anar més lluny.

És possible veure el PP al govern de la Generalitat?

El PP ha dit públicament que pot governar amb tothom excepte amb ERC, i ni Pujol ni Maragall li han rebutjat l'oferta. L'escenari és molt obert, i la gran qüestió és qui condicionarà aquest escenari: el PP o ERC. Si el condiciona el PP ja sabem què passarà perquè ho han dit. Aquí no canvia res, aquí no es modifica l'Estatut, aquí no es modifica la Constitució, aquí no es millora el sistema de finançament, aquí no avança la política cultural i lingüística, aquí es recula.

I si és ERC...

Si qui condiona el futur govern és ERC, tot això es desencalla i els grans temes pendants comencen a entrar en una fase molt més dinàmica. Prendrem la decisió que hàgim de prendre sabent, però, que no és a nosaltres a qui correspon la iniciativa de formar govern. Són els dos partits que totes les enquestes diuen i ells mateixos promouen que seran els més votats, com passa arreu del món, els qui han de dir quins volen que siguin els seus aliats i, sobretot, no només amb qui volen governar sinó quins punts de govern pensen pactar. Però en tot cas la nostra proposta ja hem dit quina és: un govern tripartit amb CiU, PSC i ERC, de concentració, per afrontar els grans avenços que s'han de fer la propera legislatura. Nosaltres ja ens hem definit. Som els primers a aprovar les llistes, els primers a presentar-les a la Junta electoral i els primers a fer públic un programa de mínims.

Creus factible la proposta de govern tripartit que vas llançar aquest estiu?

Aquesta proposta és assumida com a tal per la Permanent Nacional d'ERC, i connecta amb la nostra voluntat de ser un partit de govern. I com a tal volem participar en el futur govern de la Generalitat perquè Catalunya faci un salt.

Per què amb CiU i PSC conjuntament i no només amb un d'ells?

Per què ERC vol que la pròxima legislatura sigui de transició, constituent, en la qual Catalunya faci tots els passos que no ha fet en aquests últims vint anys, i això no es pot fer des de la minoria sinó des d'una majoria molt estable. I no hi ha majoria més estable que aquella que es basa en les

forces que ocupen la centralitat del país: CiU, PSC i ERC. El PP que és a la dimensió desconeguda, no compta aquí. Algú s'imagina que es pot reformar l'Estatut, canviar el sistema de finançament o modificar la divisió territorial de Catalunya amb CiU o el PSC a l'oposició? Els pobles que tenen Estat d'això en diuen qüestions d'Estat. Nosaltres en diem qüestions de país, i aquestes han de tenir el màxim consens al país.

«ERC vol que la propera legislatura sigui de transició, constituent, en la qual Catalunya faci tots els passos que no ha fet en aquests últims vint anys»

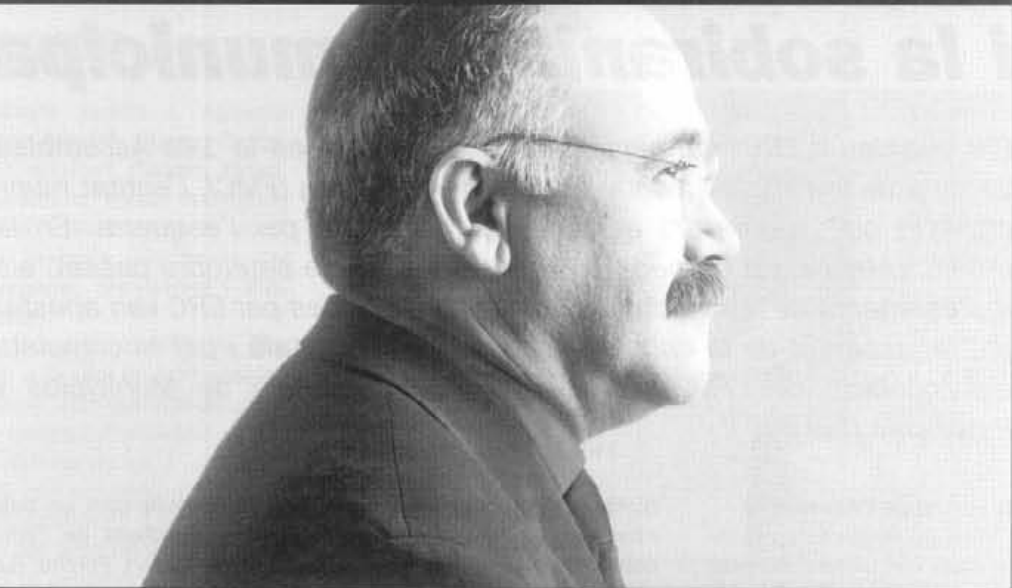
ERC està preparada per governar a la Generalitat?

Evidentment, estem preparats per a fer-ho i tenim les persones adequades al nivell de responsabilitat que convingui sense excloure'n ni una, des de la Presidència fins a la darrera direcció general. I això també posa nerviosos a aquells de CiU i el PSC que creuen que el poder polític a Catalunya només el poden representar ells, perquè en el fons les cúpules d'aquests partits representen els mateixos sectors benestants dels barris alts de Barcelona i ens veuen com a intrusos.

A partir del 18 d'octubre haurem de prendre una decisió difícil...

Tothom veu amb naturalitat que en una població com Barcelona estiguem al govern amb el PSC i IC-V i que en una altra població com Montblanc estiguem al govern amb CiU, perquè això es jugar en el terreny central de la política catalana com fan justament CiU i PSC, i a més no han de donar explicacions. Doncs bé, nosaltres tampoc no tenim per què donar explicacions d'allò que hem fet més enllà de les que l'electorat ja entén perfectament. Que la política local té la seva pròpia dinàmica i la seva pròpia lògica, i sobretot, després de veure com a una ciutat com Tortosa i a una comarca com el Baix Ebre hi hagut un acord, aquest sí absolutament inconcebible, entre PSC, IC-V i PP, per repartir-se l'alcaldia a canvi de la presidència del Consell comarcal. Després d'això ningú està legitimat per donar-nos lliçons de qui és més d'esquerres.

UNA BREU BIOGRAFIA

Compromís social, compromís nacional

Neix el maig de 1952 a Cambrils.

Inicia la seva activitat política organitzada al Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) i al seu front universitari, els Grups d'Estudiants Revolucionaris (GER), durant el curs 1970-71 a la Universitat de Barcelona.

El 1972 funda, juntament amb Jordi Castells (actual alcalde de Valls per ERC) entre d'altres independentistes, les Plataformes Cíviques del Camp de Tarragona (PCCT), com a organisme nacional-popular de suport a l'Assemblea de Catalunya.

El 1973 és detingut en la caiguda dels 113 membres de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, empresonat a la Model i multat per activitats «separatistas», juntament amb Jordi Carbonell, Raimon Obiols, Lluís Maria Xirinacs, Antoni Gutiérrez Díaz i Miquel Sellarès.

Entre 1975 i 1976 dirigeix *L'Insurgent*, revista independentista clandestina del Camp de Tarragona i la Conca de Barberà.

El 1976 pren part activa en l'organització de la Marxa per la Llibertat al Camp de Tarragona i a la Conca de Barberà.

Participa, en nom de l'independentisme, en el primer míting polític tolerat a Tarragona després del 1939, al costat d'altres oradors de l'oposició unitària al franquisme.

Es llicencia en filologia catalana per la Universitat de Barcelona.

El 1977 participa en la creació del Moviment d'Unificació Marxista dels Països Catalans (MUM).

Pren part en la 1a Conferència d'Organitzacions Independentistes, celebrada a Barcelona.

El 1978 és un dels signants del manifest de personalitats catalanes contra la

Constitució espanyola i del manifest contrari a l'article constitucional que prohibeix la federació dels Països Catalans.

El 1979 funda Nacionalistes d'Esquerra (NE) amb Jordi Carbonell, Lluís Llach, Tísner, Pere Quart i Josep Maria Espinàs, entre d'altres.

President d'Òmnium Cultural al Tarragonès, fins al 1992.

El 1980 encapçala la llista de NE, en les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, per la circumscripció de Tarragona.

Inicia la seva presència com a professor a la Universitat Catalana d'Estiu, que exercirà ininterrompudament fins al 1995.

El 1984 encapçala la llista de l'Entesa de l'Esquerra Catalana, en les segones eleccions al Parlament de Catalunya, per la circumscripció de Tarragona.

Publica l'assaig *Rovira i Virgili i la qüestió nacional*.

El novembre de 1986 publica al diari *Avui*, l'article «Una necessitat vital: refundar ERC», a favor del reagrupament de totes les forces independentistes i d'esquerres a l'interior d'ERC.

El febrer de 1987 promou la Crida Nacional a ERC, que culminarà amb l'entrada massiva al nostre partit de nous militants procedents de NE, la Crida a la Solidaritat i independents.

Nomenat vicepresident de la Universitat Catalana d'Estiu, càrrec que exercirà fins al 1995.

El 1986 és nomenat membre del Comitè Executiu del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, que té lloc el mateix any.

El 1988 és escollit diputat d'ERC al Parlament de Catalunya. Exercirà les funcions de portaveu del Grup parlamentari d'ERC.

Entra a formar part de l'Executiva Nacional d'ERC.

Publica la biografia *Marcel·lí Domingo, de l'escola a la República*.

El 1989 redacta la resolució sobre el dret a l'autodeterminació de la nació catalana, aprovada pel Parlament de Catalunya.

El 1990 viatja a Lituània, Letònia i Estònia en una delegació d'ERC, per conèixer directament els processos d'independència viscuts en aquests països.

Abandona el saló de sessions del Parlament de Catalunya en començar-hi a fer ús de la paraula l'hereu de la corona espanyola, Felip de Borbó.

El 1991 viatja a Eslovènia i Croàcia, en una delegació d'ERC, i s'entrevista amb els presidents d'ambdós països, acabats de constituir en estats independents.

El 1992 veu la llum el *Diccionari dels catalans d'Amèrica*, obra col·lectiva en la qual col·labora com a assessor i redactor en temes relacionats amb l'associacionisme català i algunes biografies polítiques.

El 1993 viatja als Estats Units, en una delegació d'ERC, per conèixer l'estructura política d'aquell país i difondre-hi, alhora, el projecte independentista català.

El novembre de 1996, el 21è Congrés Nacional d'ERC, celebrat a Vilafranca del Penedès, l'escull com a nou secretari general.

El 1997 i 1998 publica respectivament *Tornar amb la gent* i *Jubilar la Transició* reculls d'articles d'opinió.

L'octubre de 1997 i l'abril de 1998 viatja al Sàhara, on manté contactes amb els representants de la RASD.

El juliol de 1998, el 22è Congrés Nacional d'ERC, celebrat a Girona, l'escull novament secretari general.

El desembre de 1998, el Consell Nacional d'ERC el proclama candidat a la presidència de la Generalitat.

Els alcaldes d'ERC aposten per la unitat i la sobirania del municipalisme català

Els alcaldes d'ERC han jugat un paper destacat en la 14a Assemblea General de la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), l'entitat municipalista que agrupa els ajuntaments governats per l'esquerra. En la reunió, celebrada a Cornellà de Llobregat el 17 de setembre passat, els representants de les institucions locals governades per ERC van apostar pel reforçament de la unitat del municipalisme català i per la completa desvinculació de l'FMC de la Federación Española de Municipios y Provincias (FEMP).

El plenari de l'Assemblea

Gràcies a una esmena introduïda per Albert Pereira, alcalde d'ERC a la Secuita, es va aconseguir mantenir en els Estatuts de l'FMC un article que reconeix explícitament que la condició de membre de l'entitat no exclou la possibilitat d'estar adherit a un altre organisme municipalista del mateix àmbit territorial (en clara al·lusió a l'Associació Catalana de Municipis). Miquel Àngel Estradé, alcalde de les Borges Blanques, es va encarregar també de garantir, fent retirar una desafortunada expressió d'una de les ponències oficials, que la convocatòria del futur Congrés de Municipis es farà amb el necessari respecte a la diversitat del municipalisme català i sense excloure ningú. Pere Vigo, alcalde de Ribes de Freser i vicepresident sortint de l'FMC, va demanar, per la seva banda, la retirada de la ponència referent a les relacions amb la FEMP. Davant el plenari de l'assemblea, Vigo va deixar ben clar que les necessitats del municipalisme català no es resoldran a través del reforçament de la seva presència a la FEMP i que els ajuntaments catalans no han d'estar vinculats a un ens aliè a la vida del país. Tot i que la majoria socialista que hi ha a l'FMC va impedir que la demanda de Vigo tirés endavant, va quedar ben clar a ulls de tothom que hi ha un ventall important d'alcaldes que no estan disposats a acceptar la tutela del municipalisme espanyol.

Cap el Congrés de Municipis

L'acord més important adoptat per la 14a Assemblea General de l'FMC és el de convocar un Congrés de Municipis amb vista al mes de juny del 2000. Aquest congrés, obert a tots els ajuntaments del Principat, abordarà el paper que haurà de jugar el municipalisme en els anys a venir i, molt en particular, les seves competències en el marc d'una nova política de reordenament

territorial. En un altre àmbit, l'Assemblea de l'FMC va acordar donar més joc al seu si als ens locals supramunicipals (cas dels consells comarcals) i aprofundir en la col·laboració amb les entitats especialitzades que agrupin els ens locals amb una finalitat sectorial (Localret, el Fons Català per a la Cooperació i el Desenvolupament, el Consorci Hospitalari de Catalunya...)

Major presència d'ERC als òrgans de direcció

L'augment de la presència municipalista d'ERC en les eleccions del 13 de juny passat s'ha vist recompensat amb una major presència dels nostres alcaldes als òrgans de direcció de l'FMC.

En aquest sentit, cal remarcar que Miquel Àngel Estradé (Les Borges Blanques)

va ser escollit com un dels sis vicepresidents de l'entitat i que Albert Pereira (La Secuita) i Pere Bosch (Banyoles), formen part del nou Comitè Executiu. Al Consell Nacional de l'FMC hi figuren a més dels tres alcaldes esmentats, Carles Rocabert (Cabrera de Mar), Eduard Sánchez (Calders), Antoni Baulida (Cassà de la Selva), Josep Cosconera (Guissona), Joan Carretero (Puigcerdà), i Pere Vigo (Ribes de Freser). Properament, a més, un altre alcalde d'ERC s'afegirà a aquest òrgan de l'FMC. Amb la seva presència està garantit que al si de l'FMC seran defensats, malgrat les dificultats, els interessos de l'esquerra nacional municipalista. Al capdavant de l'FMC repeteix com a president, Manuel Mas, alcalde de Mataró pel PSC.

Miquel Àngel Estradé

Pere Vigo

Pere Bosch

Albert Pereira

Carles Rocabert

Antoni Baulida

José Cosconera

Joan Carretero

■ OPINIÓ

Consells comarcals: què en fem?

→ JOAN PUIG
PRESIDENT DEL CONSELL
COMARCAL DE LA SELVA

Després de les darreres eleccions municipals, ERC es perfila més que mai com una força decisiva en molts municipis, el que reforça la idea d'ERC com a partit de govern. Prova d'això ha estat l'accés a la presidència de dos consells comarcals: el del Bages i el de la Selva. Dues presidències de Consell amb acords diferents: el del Bages amb el PSC i el de la Selva amb CiU.

Una de les primeres sensacions que ens hem trobat al Consell Comarcal de la Selva és la de tenir una mera oficina administrativa. A tall d'exemple, dels més de 1.500 milions de pressupost anual, només 110 milions són de disposició directa, que descomptades les despeses fixes ben poca

ens queda. La major part del pressupost el compon multitud de convenis amb les diferents conselleries o diputacions per tal de gestionar serveis.

Aquest model de consell comarcal ha comportat en el cas de la Selva unes greus dificultats de gestió, molta feina administrativa i pocs recursos per gestionar-lo.

El que també és una realitat és que les competències d'un consell a un altre canvien molt: des d'uns amb poques competències a altres amb moltes més. Cal racionalitzar les competències, definir el finançament dels consells i deixar clar quina funció han de fer, si una simple oficina administrativa, descentralitzadora de serveis o una veritable eina de

vertebració territorial amb poder polític que acosti el dia a dia de solventar els problemes de la gent a la realitat del territori.

S'ha perdut en aquests 10 anys d'història dels consells comarcals l'oportunitat de crear un veritable poder comarcal amb capacitat de gestió que solventés molt millor els problemes i serveis de la gent; per tant caldrà afrontar una reforma que simplifiqui les administracions dels ciutadans, cal definir el model de país que volem, si els consells comarcals han de continuar essent gestories administratives o veritables eines de servei i de gestió política, caldrà definir què fem amb les diputacions i això no pot seguir esperant més.

Els ciutadans i ciutadanes mereixen per part dels polítics un millor tracte. Cal un aire fresc que s'emporti la burocràcia de les actuals administracions.

Però mentrestant hem de treballar amb el que tenim i és voluntat d'ERC de canviar la gestió i la manera de fer les coses i en el cas de la comarca de la Selva en tenim una oportunitat i volem demostrar que el nostre model és diferent. Apostem perquè l'administració estigui al servei dels ciutadans i no al revés i, malgrat totes les dificultats, estem segurs de fer les coses millor del que s'ha fet fins ara.

Trobada a Montblanc de regidors de cultura d'ERC, en suport als Casals Jaume I

Dissabte 18 de setembre, a l'Antic Hospital de Santa Magdalena de Montblanc, es van reunir, convocats per l'alcalde Josep Andreu, una representació de diversos alcaldes i regidors de cultura i política lingüística d'ERC, encapçalats per Josep-Lluís Carod-Rovira i els diputats Ernest Benach i Josep Bargailló, amb una delegació d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV) al front de la qual hi havia el seu secretari general Eliseu Climent acompanyat de dos dels màxims responsables de l'entitat Agustí Cerdà i Toni Gisbert. També hi va ser present el president d'ERC al País Valencià, Àngel Molina.

El motiu de la trobada era

intercanviar punts de vista i buscar formes de col·laboració amb els Casals Jaume I d'alguns municipis valencians a través dels ajuntaments on ERC té un pes important en el govern.

Aquests Casals responen a l'objectiu i a la voluntat d'articular la societat civil valenciana entorn de la defensa de la llengua i la cultura catalanes i actuen des d'una triple perspectiva: com a centres de cultura del barri, població o comarca, com a eix articulador de diversos nuclis de ciutadans (joves, nens, associacions esportives, medioambientals...) i com a eix de les activitats de tota la comarca.

Actualment funcionen 14

Casals Jaume I. Aquests són: Alacant, Sueca, Carlet, Elx, Vila-real, Gandia, Xàtiva, Benidorm, Xàbia, Pedreguer, Llíria, i els tres de la ciutat de València (als barris del Cabanyal, Malva-rosa i Rus-safa).

L'objectiu d'ACPV és arribar a la xifra de 100 casals i és per això que van demanar la nostra col·laboració per tal d'obrir-ne de nous i mantenir els que actualment estan en funcionament. La nostra ajuda pot anar encaminada tant en la col·laboració econòmica com en l'intercanvi d'iniciatives, d'activitats de cultura popular o d'agermanament entre diferents punts de la nostra geografia.

De la reunió van sortir di-

Ernest Benach, Josep-Lluís Carod-Rovira, Eliseu Climent i Josep Andreu, a la roda de premsa posterior a la trobada

versos projectes que es d'esperar que arribin a bon port. Tothom que estigui interessat en col·laborar amb

aquest projecte pot posar-se en contacte amb el grup municipal d'ERC a l'Ajuntament de Montblanc.

El consorci Localret aposta novament per l'obertura dels ajuntaments al món digital

El consorci Localret ha renovat recentment els seus òrgans de govern i ha posat les bases del que seran, en els propers 4 anys, les línies d'actuació dels ens locals catalans en el món de les noves tecnologies de la informació.

L'assemblea de Localret, celebrada a Barcelona el 18 de setembre, va escollir com a nou president l'alcalde de Manresa, el socialista Jordi Valls, en substitució de l'ex-alcalde de Sabadell, Antoni Farrés. La representació d'ERC en els organismes de direcció de Localret passa per la presència del tinent d'alcalde de Barcelona Jordi Portabella i l'alcalde de Vilajuïga, Pere Trias, en les juntes de demarcació Barcelona-Besòs i Nord-est, respectivament, i del regidor d'Artesa de Segre, Jaume González, en la demarcació Oest i en el consell d'administració de l'organisme.

Un dels acords amb més transcendència de l'Assemblea de Localret ha estat la constitució d'una societat mercantil amb l'objectiu de projectar, construir i gestionar infraestructures de telecomunicacions destinades a ser compartides per diferents operadors. Aquesta empresa s'encarregaria, igualment, de prestar directa-

Jordi Portabella

Pere Trias

ment o indirectament de terminats serveis de telecomunicacions als ajuntaments adherits. Una altra decisió important és que Localret potenciï la unificació jurídica dels interessos municipals en l'àmbit de les telecomunicacions. I és que el grau de participació institucional de Localret en el desenvolupament de diferents aspectes d'aquest sector, i específicament en l'àmbit de la fiscalitat local, fa que el consorci es prefiguri com la plataforma més indicada per encapçalar la defensa jurídica dels ajuntaments en un bon nombre de qüestions relacionades amb el món de les telecomunicacions.

Condemnen la Generalitat a pagar 4.000 milions als ajuntaments amb dipòsits de detinguts

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha dictat una sentència que obliga la Generalitat a abonar a 21 ajuntaments catalans la suma de gairebé 4.000 milions de pessetes per les despeses originades pel manteniment durant 14 anys dels dipòsits municipals de detinguts. El finançament d'aquests dipòsits correspon, tal com va establir una sentència de 1998, al Departament de Justícia. Des d'aleshores, però, les discrepàncies sobre el cost del servei havien generat continuats desacords amb la Generalitat que ha hagut de

resoldre, finalment, la intervenció del TSJC. El tribunal estableix, concretament, que el Departament de Justícia ha de pagar un global de 3.820 milions de pessetes als ajuntaments afectats, suma a la qual cal afegir els interessos. La decisió judicial ve a donar la raó als ajuntaments i deixa en evidència que la Generalitat, que només estava disposada a abonar un 10 per cent del cost real que ha suposat el manteniment dels dipòsits per a les arques municipals, volia solucionar un contenciós de gran transcendència amb una trista almoïna.

Els resultats electorals municipals a Golmés

En el darrer número d'**esquerra nacional** informàvem àmpliament dels resultats electorals que les candidatures d'ERC i altres llistes associades varen obtenir a les eleccions municipals del 13 de juny.

Tot i assenyalar com a nou alcalde de la població de Golmés, al Pla d'Urgell, a Josep Maria Palau, que encapçalà la llista del Grup Independent Golmés (GIG), associada a ERC, varem ometre els resultats exactes de la candidatura. Aquests van ser de 436 vots (54,50%) que permeteren assolir 6 regidors.

ERC augmenta el seu pes als governs dels consells comarcals i de les diputacions

ERC ha aconseguit, gràcies als bons resultats obtinguts en les eleccions municipals del 13 de juny passat, una nodrida presència en equips de govern de força organismes locals de caràcter supramunicipal, com són els consells comarcals, les diputacions provincials i la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Agustí Redó, regidor de Monistrol de Montserrat, presideix el Consell Comarcal del Bages i Joan Puig, regidor a Blanes, el Consell Comarcal de la Selva.

A més ERC forma part dels equips de govern d'onze consells comarcals més: Alt Camp, Baix Camp, Baix Llobregat, Baix Penedès, Garraf, Garrigues, Maresme, Montsià, Pla de l'Estany, Pla d'Urgell i Vallès Oriental.

El regidor de Barcelona Jesús Maestro és, a partir de l'acord subscrit amb PSC i IC-V a la Diputació de Barcelona, el vicepresident 3r d'aquesta institució. La presència d'ERC a l'equip de govern d'aquesta Diputació representa mantenir una línia de continuïtat respecte el que ja es va fer fa 4 anys.

Agustí Redó

Jesús Maestro

MATERIAL DISPONIBLE A LA SECRETARIA DE POLÍTICA MUNICIPAL

- ⇒ Model d'ordenança sobre paisatge urbà.
- ⇒ Legislació i criteris sobre activitats extractives.

El repte de la sanitat pública

Josep Maria Pons explica les bases del model de sanitat pública que ERC com a força de progrés defensa. Un model caracteritzat per ser públic, universal i gratuït.

→ JOSEP MARIA PONS

PRÉSIDENT DE LA COMISSIÓ
SECTORIAL DE SANITAT

La sanitat pública com a garantia del dret constitucional a la salut és un dels pilars de l'estat del benestar que propicia una redistribució més equitativa de les rendes, crea ocupació i, per tant, contribueix a una societat més justa al servei de les persones.

Des de la ideologia i les polítiques neoliberals, els partits que governen a l'Estat espanyol (PP) i a Catalunya (CiU) tenen un model sanitari que potencia les privatitzacions (trencament de l'assegurament únic i estímul del privat, gestió de la incapacitat transitòria per les mútues privades, privatització de la gestió en àrees de salut i serveis, fraccionament de la gestió...) transferint diners al sector privat-

concertat i costos als usuaris (els cops de medicament, copagament de teràpies i serveis) tot volent fer creure que la sanitat pública està en crisi per tal de crear l'opinió que no hi ha més remei que fer la seva política.

La sanitat pública no està en crisi com ho avalen les enquestes de valoració ciutadana i, sobretot, les dades objectives que demostren l'alt nivell de qualitat assolit, el nivell tecnològic i els indicadors de salut i la vàlua del personal sanitari a tots els nivells, malgrat que la inversió estigui per sota de la mitjana de la Unió Europea.

El sistema sanitari públic és, doncs, necessàriament vàlid. Altra cosa és el model que s'impulsa des del govern de la Generalitat, la manca d'inversió i de rigorositat pressupostària (el déficit és de 300.000 milions) i el clientelisme que ha seguit el Servei Català de la Salut.

ERC, com a força de progrés defensa un model de

sanitat pública, universal i gratuït. Explicuem clarament què entenem per cada concepte:

Sanitat pública, vol dir que estigui garantida pels poders públics, en el sentit que el seu finançament i els recursos necessaris per al seu funcionament són garantits per l'Administració pública, que proveeix econòmicament els fons necessaris perquè el sistema pugui funcionar. Aquest aspecte, el finançament, és la clau de la discussió actual, amb el gran interès per part de la dreta d'associar la crisi de l'estat del benestar amb la crisi de la despesa pública social.

Sanitat universal vol dir sanitat per a tothom, per a tota la ciutadania, sense exclusions ni pel nivell de renda ni per origen geogràfic. Tothom té dret a gaudir del servei sanitari públic.

Sanitat gratuïta, o millor dit, essencialment, fonamentalment, gratuïta, entenent que les prestacions sanità-

ries no poden ser il·limitades a la llum dels recursos disponibles. Cal apostar, doncs, per garantir les prestacions actuals i limitar amb coherència les incorporacions de noves prestacions, constant prèviament la seva efectivitat mitjançant les agències d'avaluació de tecnologies sanitàries.

El sector sanitari i el seu finançament és un dels motius principals del debat polític actual davant l'augment constant de la despesa sanitària. Aquest augment de la despesa està propiciat per les pressions de tot tipus que està rebent el sector, de les quals destacarem: les limitacions econòmiques iniciades fa una vintena d'anys en plena crisi del petroli; els factors demogràfics conseqüència de l'envelliment de la població en disminuir la natalitat i augmentar l'esperança de vida que han comportat una major prevalença de les malalties cròniques; els avenços tecnològics, amb l'increment de la despesa que acostumen a condicionar; i l'augment del nivell d'exigència dels usuaris tant sobre la pròpia salut com so-

bre les prestacions a rebre del sistema sanitari. Aquests i altres elements de pressió han comportat que en el conjunt de l'Estat la despesa sanitària gairebé s'hagi quadruplicat en els darrers quinze anys.

Així doncs, tots els elements de pressió incideixen clarament en una tendència d'elevació de la despesa sanitària, i d'aquí ve la voluntat generalitzada de desenvolupar instruments de gestió que ajudin a buscar la distribució més equitativa i eficient dels recursos del sistema sanitari públic.

Ara bé, qualsevol fórmula de gestió que es plantegi hauria de tenir present com a base sòlidament establerta tres eixos: l'equitat; l'obtenció de la màxima qualitat del servei i la recerca de la màxima eficiència en la utilització dels recursos. Només així es pot donar el que clarament i majoritària volen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya: disposar de serveis sanitaris públics, que aquests siguin bons i de qualitat, i que no els facin pagar per duplicat en allò que és essencial.

■ ENSENYAMENT

L'educació de qualitat és un dret no assolit per la societat catalana

Anna Bach analitza en aquest article l'actual estat de la reforma educativa, i apunta algunes solucions a l'atzucac en què es troba l'ensenyament a casa nostra.

→ ANNA BACH

PRÉSIDENTA DE LA COMISSIÓ
SECTORIAL D'ENSENYAMENT

Ens trobem en un moment de profunds canvis en el sistema educatiu com a conseqüència d'una reforma progressista que ha de ser impulsada per uns poders públics que no assumeixen com a propis els seus principis bàsics. Uns moments de reforma educativa en els quals el professorat està més preocupat i ocupat per ubicar-se i adaptar-se a la nova situació, que per reflexionar sobre els aspectes més pedagògics i que afecten més directament l'alumnat.

Cal concebre l'educació com la preparació dels ciutadans i les ciutadanes al llarg de tota la seva vida per fer front als reptes socials, culturals, econòmics d'un món cada cop més petit canviant i més global. Una societat és més lliure i justa com més cultes i preparats són els seus ciutadans i ciutadanes.

Tots els objectius de socialització educativa i d'extensió d'oportunitats per a tothom requireixen uns instruments que la duguin a terme sense marginar cap sector social, aquest no pot ser un altre que el sistema educatiu públic.

La política educativa duta a terme en els darrers anys no s'ha orientat en funció de les necessitats de l'escola pública. Cal, a més a més de la preparació adequada del professorat i de la seva dignificació, un finançament adient, suficient i no malbar-

ratador, així com els suports humans i materials que el professorat precisa.

L'actual context català es basa en una retallada de la despesa pública i en receptes neoliberals afavoridores dels centres privats.

Des d'ERC proposem dues solucions:

◆ Replantar el sistema de subvencions: Retroactivitat del concert en cas d'absència de contrapartides efectives; i increment dels pressupostos destinats a l'escola pública.

◆ Utilització de la capacitat normativa fiscal per arribar als estàndards europeus més avançats en termes de finançament de l'ensenyament (6% del PIB), com en els de la qualitat de l'ensenyament.

L'educació ha de ser una de les primeres prioritats del

país, al mateix nivell que l'ocupació i la política d'habitatge. Per tant des d'ERC proposem:

◆ Enfrontar-se als baixos rendiments escolars per aconseguir eliminar-los de tal manera que els programes de garantia social siguin l'excepció i no pas la regla per a més d'un terç de l'alumnat d'ESO.

◆ Reclamar un accés universalitzat a la tecnologia informàtica com instrument educatiu i no com a finalitat en si mateixa. Un ensenyament continuat d'adults fins als nivells superiors i universitaris entès com una Formació Permanent al llarg de la vida. Incrementar la responsabilitat dels pares i les mares en l'educació dels seus fills. Crear cursos per a AMPA i pares i mares. Donar, si cal, suport específic per als pares i mares o tutors i col·lectius procedents d'altres cultures.

◆ Organitzar campanyes periòdiques de dignificació

del treball del professorat. Cal que aquest compti amb el suport de les Administracions. S'hauria de preveure la reducció voluntària de l'horari lectiu del professorat major de 55 anys.

◆ Crear i fer rutilar un autèntic servei d'inspecció pedagògica que s'impliqui i col·labori en l'esforç educatiu dels centres.

◆ Afavorir una convivència estable i un bon clima de relacions humanes amb els centres educatius: plantilles estables, dotació de personal auxiliar per al control de l'alumnat conflictiu...

◆ Promocionar un model de centre educatiu arrelat al medi social i obert a tothom.

ERC es compromet davant el poble de Catalunya que, ja sigui amb responsabilitat directa de govern o a l'oposició, farà tots els esforços necessaris per aconseguir tots els objectius esmentats que considera del tot fonamentals per a la Catalunya del segle XXI.

TÍMOR ORIENTAL

Raó

contra força

El Timor Oriental encara l'arribada del segle XXI amb les esperances d'esdevenir finalment lliure. Més de 400 anys de presència colonial europea i 25 d'ocupació indonèsia poden tocar a la seva fi si la comunitat internacional fa valer la voluntat d'independència expressada pels timoresos en referèndum.

Un producte del colonialisme europeu

A l'illa de Timor, històricament habitada per pobles malais i xinesos, hi arribaren els portuguesos el 1520 establint una base a Solor, des de la qual els dominicans iniciaren l'evangelització, a partir del 1561. El 1613 els holandesos ocuparen Solor i adquiriren l'illa, però els portuguesos reivindicaren la sobirania de la mateixa, mentre resistien a Dili i a la zona oriental. Durant els segles XVII i XVIII la història de Timor és una barreja de revoltes populars i de disputes entre holandesos i portuguesos, fins que el 1904 l'illa fou partida en dues: l'oriental, sota sobirania portuguesa i l'occidental holandesa. Del 1942 al 1945 fou ocupada pels japonesos. El 1949 la zona holandesa fou incorporada a la República d'Indonèsia, mentre que no fou fins el 1975 que l'esquerrà Front d'Alliberament del Timor (FRETILIN) proclamava la independència del Timor Oriental. Deu dies després Indonèsia ocupà militarment la zona —després d'informar i rebre autorització dels Estats Units— i, un any després, malgrat les protestes portugueses s'annexà la zona. La resistència del FRETILIN entrava en acció. Els sagnants enfrontaments entre les forces d'ocupació indonèsies i els independentistes causaren fins els esdeveniments d'enguany entre 70.000 i 200.000 morts, segons dife-

rents estimacions. El 1991 Portugal, únic país reconegut per l'ONU com a potència administradora, denuncia l'oblit internacional. El líder de la guerrilla independentista, Xanana Gusmao, és detingut el 1992 i condemnat a 20 anys de presó.

La qüestió timoresa arriba a l'agenda internacional

El poder dels mitjans de comunicació de masses en la societat de la comunicació és immens. I el cas del Timor és prou il·lustratiu de tot plegat. Els vint anys de resistència timoresa a l'ocupació indonèsia eren invisibles a l'opinió pública mundial fins que es visualitzaren amb la concessió del Premi Nobel de la Pau del 1996, a dos destacats líders de la independència timoresa: el bisbe catòlic Carlos Filipe Ximenes Belo i l'advocat José Ramos Horta, per «la seva llarga tasca per arribar a una solució pacífica del conflicte». Amb la concessió del premi, el Comitè Nobel del Parlament noruec desitjava «estimar la feina per trobar una solució diplomàtica al conflicte, basat en el dret del poble a l'autodeterminació».

El govern indonesi «indignat» acusava els galardonats poc menys que de terroristes. Ramos Horta deixava molt clar el sentit de la lluita timoresa en afirmar «Igual que el Dalai Lama en el Tibet, Aung San Suu Kyi a Birmània, o Nelson Mandela a Sudàfrica [tots tres premis

Manifestació independentista a Dili, dies abans del referèndum.

Nobel anteriorment] **assumeixo junt amb ells la responsabilitat col·lectiva de lluitar per un món millor i més just**», alhora que declarava que rebia el premi amb «una barreja d'alegria i tristesa ja que l'autèntic destinatari havia de ser Xanana Gusmao per la seva heroica lluita en favor de la llibertat del poble del Timor».

Canvis a l'escenari indonesi

El descontentament popular davant la crisi econòmica indonèsia (tancament de bancs, i desvalorització de la moneda local en un 70%) provoquen la caiguda del president Suharto. El Fons Monetari Internacional concedeix a Indonèsia el segon crèdit més gran de la història d'aquest organisme amb la condició que no hi hagués grans convulsions socials que posessin en perill el mite de l'anomenat «miracle econòmic asiàtic». En aquesta nova conjuntura, econòmica i internacional, el nou president Yusuf Habibie promet una àmplia autonomia per al

Timor Oriental, que ha d'acceptar o rebutjar en un referèndum. El govern indonesi assumeix públicament que una victòria del «no» deixaria clara la voluntat dels timoresos d'esdevenir independents.

Després d'una campanya on els proindonesis semblaven el terror a l'illa, el 30 d'agost d'enguany, va tenir lloc el referèndum. Amb una participació del 99%, els timoresos van rebutjar l'autonomia indonèsia per un 78,5% dels vots. L'alegria és continguda a Dili. Els independentistes són conscients que les milícies proindonesies, amb l'aquiescència de l'exèrcit ocupant els hi faran pagar cara la victòria.

L'última de les massacres

I ho fan, no els hi cal cap excusa. La pura impotència de veure's vençuts provoca la venjança dels perdedors. Es succeeix una setmana de terror, on la població civil es masacrada (es calculen 10.000 morts). S'inicia l'èxode massiu cap a les muntanyes (200.000 persones) i cap a l'oest de l'illa (300.000 més).

L'opinió pública internacional demana acabar amb la matança, si cal violant el principi de no injerència. Sorprenentment, l'ONU, incomplint les promeses de control del referèndum i aplicació posterior del resultat del mateix, anuncia la seva retirada de Dili.

Creix la pressió de la comunitat internacional. Finalment Estats Units exigeix a Indonèsia que respecti la voluntat del Timor. La situació canvia de la nit al dia. El pre-

sident Habibie, anuncia l'alliberament de Xanana Gusmao, alhora que demana a les Nacions Unides una força multinacional de pau per al Timor Oriental. El secretari general de l'ONU, Kofi Annan, demana a Indonèsia que mantingui l'ordre fins l'arribada d'aquesta força.

El 19 de setembre comença el desplegament al Timor de la força internacional, sota el comandament de tropes australianes. Gusmao, refugiat primer a l'ambaixada britànica a Jakarta, es trasllada a Darwin (Austràlia) des d'on comença a organitzar l'Administració independent del Timor Oriental.

Per fi la llibertat

No ha estat fàcil el procés d'independència del Timor Oriental, però un ràpid cop d'ull als esdeveniments produïts en els darrers 25 anys deixen clar que la qüestió timoresa ha estat lligada a conjuntures internacionals alienes, ben sovint, a la realitat de l'illa.

Si el 1975 el Timor Oriental no va poder esdevenir ja independent fou perquè sota l'òptica dels Estats Units —i la seva implacable dinàmica de guerra freda— qualsevol govern d'esquerra sorgit d'un procés de descolonització era un niu de comunistes.

Si el 1999 el Timor Oriental pot albirar, per fi, la seva independència és perquè als mateixos Estats Units —els gendarmes del món— no els hi resulta rendible mediàticament una imatge d'amistat amb règims genocides com el d'Indonèsia.

OCTUBRE DE 1996. José Ramos Horta —segon per la dreta— celebra el premi Nobel acabat de concedir

Roc Boronat

regidor d'ERC a Barcelona

i creador del cupó dels cecs

Roc Boronat (Barcelona, 1897 - Mèxic, 1965) va jugar un paper clau en la constitució d'ERC i va ser responsable del Comissariat de Beneficència Social de l'Ajuntament de Barcelona i fundador i president de l'Associació de Cecs de Catalunya. Avui dia l'ONCE encara recorda la seva figura amb un bust a la seu de Barcelona.

→ PEP MARTÍ

El desembre passat, el periodista Josep Maria Huetas recordava des de les pàgines d'*El Periódico* la figura de Roc Boronat, regidor de l'Ajuntament de Barcelona als anys 30 i membre destacat d'ERC. Ho feia explicant que l'ONCE, en el seu 60è aniversari, havia recuperat el seu nom: Boronat va ser l'home que va proposar la creació del cupó de cecs, el juny de 1934 (i no el 1936, com afirma el periodista). Huetas comentava que molt poc abans de la guerra, dos invídents van aconseguir vendre ells solets més de 15.000 cupons.

El que va passar amb Boronat va passar amb molts: lluita contra el feixisme, va a l'exili i mor lluny de casa. Hi ha qui creu que la recuperació de la història té simplement un motiu sentimental o de fer bullir una mica l'olla de la nostra cultureta. Però no és això. En realitat, hem de conèixer d'on venim per entendre el país. I és així com sabem que el cupó dels cecs el va idear un destacat militant d'ERC.

Cal reconèixer que va tenir visió.

Un home d'Estat Català

Boronat, membre de l'Ateneu Nacionalista d'Esquerra del Poble Nou, va ser un polític molt actiu. La seva trajectòria ens condueix a la història de dues de les organitzacions més bàsiques de l'ERC dels anys de la República: Estat Català i les Joventuts d'Esquerra-Estat Català (JEREC).

Boronat va estar vinculat des de molt jove amb Francesc Macià, i el va seguir en la creació d'Estat Català. Els anys 20, al proclamar-se la dictadura del general Primo de Rivera —beneït en un primer moment pel gruix de la Lliga Regionalista de Cambó—, el jove activista patriòtic va haver de posar terra pel mig i anar a França. A Tolosa de Llenguadoc va treballar un temps en l'oficina que hi tenia instal·lada Francesc Macià. Boronat era dels que sempre estava disposat a fer el que calgués, i així va participar de forma destacada en els fets de Prats de Molló. La cosa, com se sap, no va anar bé i ell va haver

de buscar refugi a altres llocs, i va passar una temporada a Bèlgica.

Militant destacat d'ERC

Però, com tothom sap, a tot porc li arriba el seu Sant Martí —tot i que a vegades es fa esperar, tot s'ha de dir—, i la dictadura, aïllada i desprestigiada, va caure el 1930. Boronat va tornar a Catalunya i va jugar un paper clau en la constitució d'ERC, sempre en els rengles d'Estat Català. Va ser elegit regidor de l'Ajuntament de Barcelona, on va encarregar-se del Comissariat de Beneficència Social. La tasca anava bé al seu tarannà, inquiet pels problemes socials. Aquí va néixer la seva preocupació per la situació que patien els cecs, un segment deixat de la mà de Déu i que, en alguns casos, tenia dificultats per subsistir. Per això ell, que hi veia molt bé, va ser un dels fundadors de l'Associació de Cecs de Catalunya, entitat que va arribar a presidir.

Però Roc Boronat era un polític i el seu paper en l'acció política d'aquells anys va ser destacat. Va formar part de diverses ponències d'organització en les assemblees d'ERC durant la Generalitat republicana i entrà al comitè executiu de les JEREC. Es va destacar en la seva oposició al grup de militants agrupats entorn el diari *L'Opinió*, que volien retallar d'alguna manera els poders del president de la Generalitat, Francesc Macià. Els de *L'Opinió* volien que el president fos responsable davant el Parlament i subordinat a ell, mentre que Boronat es destacà en defensa de la concepció més presidencialista de la Generalitat. Fou un debat intens que durà tot l'any 1933. Acabà en la famosa escissió de la gent de *L'Opinió*, que fundarien el Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra (PNRE) —els seus militants eren coneguts amb el mal nom dels «panarres», que més tard tornarien a ERC.

Però tampoc en el si d'Estat Català les coses anaren tranquil·les. Els fets del 6 d'octubre i, sobretot, el seu fracàs, portaren a un fort debat intern en el moment de produir-se la recuperació de la Generalitat el febrer de 1936, amb el triomf electoral

del Front Popular. Josep Dencàs, un dels inspiradors dels fets d'octubre, va entrar en confrontació amb la direcció d'ERC i es va produir una forta divisió a les JEREC. Aleshores un sector més afí a Companys i a ERC va plantar cara a Dencàs. En aquesta línia estava Boronat, al costat dels macianistes històrics com Ventura Gassol i Jaume Aiguader. Boronat va romandre lleial a la disciplina d'ERC i va seguir sent un home actiu en l'organització. A tall d'anècdota dins del drama, direm que el 3r Congrés Nacional Ordinari del partit que s'havia de celebrar durant 1936 es va anar ajornant a causa de la situació política. Finalment, es va decidir que se celebrés... el 18 i 19 de juliol! No sempre els déus de la sort són favorables al partit. Quan es va reunir l'assemblea, l'exèrcit espanyol s'aixecava a l'Àfrica i l'endemà ho faria a Barcelona i a les principals ciutats de l'Estat. Va ser aleshores Roc Boronat qui va demanar l'ajornament del Congrés d'ERC, una proposta òbviament acceptada per les circumstàncies.

Un home senzill

Boronat «era un home baix, més aviat plenet, senzill i gens pretencions», ens diu la històrica militant Enriqueta Gallinat. Ella sí que recordava que el regidor havia estat el pare del cupó, i que l'havia vist sovint despatxant a l'Ajuntament en plena guerra amb Hilari Salvador, molt amic seu: «és que els dos eren d'Estat Català».

Malauradament, en lloc d'un «cuponazo», a Boronat li va tocar l'exili. Un exili dur, com tots, tot i que ell era home de recursos, com ho demostra el fet que tingués èxit —ens ho explica també Enriqueta Gallinat— muntant una gran fàbrica de sostenidors. Els camins de l'exili a vegades són inescrutables.

22 DE SETEMBRE DE 1931. BARCELONA. Inauguració d'un Casal Català Republicà amb un cicle de conferències a càrrec de Roc Boronat. A la seva dreta, assegut, Artemi Aiguader, dirigent de les JEREC. INSTITUT MUNICIPAL D'HISTÒRIA DE BARCELONA. ARXIU FOTOGRÀFIC

Una demolidora radiografia de l'obra de govern convergent

→ ÀNGEL RAMOS

El millor elogi que es pot fer de **6 milions d'innocents**. I uns quants espavilats és que probablement hagi resultat més important del que els seus autors pretenien.

On rau aquesta importància? Senzillament, en haver realitzat un balanç serè i crític de l'actual autonomia, i d'haver-ho fet des de la llibertat.

Qui forma el Col·lectiu J.B. Boix? En el pròleg es diu que «hi ha un periodista, un

economista, un empresari, un home de l'esport, un jublat, un excapellà i un metge». Però d'altres, en analitzar la unitat narrativa del llibre hi intueixen la feina d'una sola persona, algú que coneix, amb pèls i senyals, allò de què parla. Potser es tracta, fin i tot, d'algun exconseller...

Correspongui a qui correspongui l'autoria d'aquest llibre, el seu èxit de vendes — tres edicions i 10.000 llibres venuts en encara no un any — respon a l'audàcia d'algú que escriu allò que pensa, algú que, des del desencany entén que «cal deixar caure el llast de les inèrcies rutinàries, modificar l'estil, auscultar les demandes del cos social, revisar prioritats, renovar els missatges i ajustar els objectius a les reclamacions majoritàries». En definitiva, posar fi a les indefinicions.

Les denúncies que formula el llibre, mai fetes des de la petulància però tampoc des de la condescendència amb aquells que l'autor qualifica de «buròcrates nacionalment agnòstics», abracen temes que van des de l'Església catalana, dedicada sistemàticament a la seva autodemolició; a la projecció exterior de Catalunya, incapaç de, per exemple, variar la

percepció que els espanyols tenen de nosaltres: «una mena de plaga bíblica que els espanyols no tenen més remei que suportar amb infinita paciència, cristiana resignació i indiferència ignasiana», sense oblidar la polèmica lingüística i l'aparició del Foro Babel nascut, com denuncia J.B. Boix a l'escalf d'un sector del PSC, el sector de l'exsenador condemnat per corrupció en el cas Filesa, Josep Maria Sala, del flamant alcalde de Sabadell, Manuel Bustos i de Miquel Iceta, home de confiança de Narcís Serra.

Però allà on el llibre posa més èmfasi és en els aspectes econòmics. I ho fa per denunciar que el futur de Catalunya perilla a causa del fet que el sector públic no li permet de mantenir-se en condicions de ser competitiva i per un finançament manifestament injust i insuficient fruit d'una negociació ruïnosa. Els autors no s'estan de titllar de gran error la negociació que va concloure en la cessió del 30 % de l'IRPF: «el que s'ha fet fins ara és transitar per les vies de l'agitació i la propaganda i no pas pel camí de trobar les solucions».

J.B. Boix tampoc no s'està de denunciar el perfil de les persones que CDC en

llocs de responsabilitats econòmiques: «extracció social d'alta burgesia franquista, resident a Pedralbes-Sarrià, família de l'Opus Dei o propera a l'obra, parla castellà en la intimitat, no va ser mai vista la clandestinitat o a la lluita contra la dictadura, va ser antinacionalista o sano regionalista, ha coquetejat o militat en la dreta espanyolista, ha estat amic íntim, soci o col·laborador de Javier de la Rosa, ha tingut aventures financeres poc reeixides, té interessos en empreses que treballen per a la Generalitat i ha pujat a bord de CiU no-més quan s'ha vist que era un cavall guanyador». Un retrat francament demolidor per allò que té de precís.

El llibre acaba amb una frase lapidària: «Costarà de refer les il·lusions perdudes en aquesta Catalunya maltractada des de fora, però també cal admetre que mal servida i defensada des de dintre».

I, mentrestant, les persones que hi ha al darrere d'aquest pseudònim no donen per acabada la seva feina. En un article publicat fa poc a l'Avui hi denuncien l'operació especulativa que s'amaga al projecte Barça-2000 i ja s'anuncia pel Sant Jordi de l'any que ve un nou llibre.

Per la renovació de les institucions democràtiques

→ JOSEP MARIA ORTEU

Heribert Barrera ens diu al pròleg de **Nació, ètica i transformació social**, la nova obra del diputat d'ERC Joan Ridao, que «és un llibre essencialment didàctic i ofereix una bona introducció a la majoria dels grans temes polèmics de la política catalana actual, enumerant-los, classificant-los i analitzant-los en major o menor

profunditat segons s'escaigui. El llibre és molt més que un simple repertori de punts de debat. En Joan Ridao no es limita a inventariar i a situar en el seu context els problemes pendents sinó que no té por a mullar-se i de donar el seu parer sobre les solucions proposades».

Efectivament Ridao ofereix estratègies davant els problemes socials i nacionals del nostre país: analitza l'espoli econòmic dels catalans dins d'Espanya (a tall d'exemple, infraestructures viàries i sanitat) o la participació a la Unió Europea; el caos de l'administració i el seu clientelisme; la injusta situació de la justícia; la reforma de les institucions de representació de l'Estat (des del Senat al Tribunal Constitucional) o els drets històrics del poble català.

Passar d'una democràcia formal a una de participativa és la proposta central del llibre, canviant el sistema elec-

toral (des de referèndums populars, sistema municipal, la potestat presidencial de convocar eleccions a la Generalitat) a través d'una regeneració democràtica (finançament dels partits, reducció de les despeses electorals, propaganda institucional, lluita al tranfuguisme, llibertat d'expressió en el si dels partits polítics) que reforçarà l'Estat del benestar (sanitat, gent gran, immigració, racisme, infància, ensenyament, suport a la família) i donarà encaix als nous moviments socials (dona, noves famílies...) i, tot plegat, resituarà els drets humans amb vista al segle XXI.

Com apunta breument el president d'ERC, Jordi Carbonell, a l'epíleg del llibre de Ridao: «La cultura catalana s'enriqueix amb l'aportació del diputat d'ERC al Parlament de Catalunya i president del seu Consell Nacional, és una aportació positiva a la bibliografia política catalana».

Contra els tòpics

→ ÀNGEL RAMOS

Javier Sádaba ha volgut combatre amb **Euskadi, Nacionalismo e izquierda** una certa inèrcia intel·lectual que invariablement relaciona el nacionalisme amb una perversió política instrumentalitzada per la dreta. I això ho fa recordant-nos la diferent funcionalitat del nacionalisme, així com els seus orígens com doctrina progressista lligada a la revolució liberal de finals del segle XVIII.

Sádaba recull al seu llibre un conjunt d'articles ja publicats que se centren bàsicament en l'anàlisi de la situació basca, que ja havia tractat a **Euskadi: pensar el conflicte**. Però el llibre que comentem va més enllà d'Euskadi. Les seves reflexions són més globals i es formulen des d'una certa complicitat amb l'esquerra abertzale que no és —en el seu cas— incompatible amb una llibertat de criteri que el fa fugir de qualsevol mitificació metafísica nacionalista.

Aquest catedràtic d'Ètica de la Universidad Autónoma de Madrid continua pensant que hi ha un nacionalisme, un dels possibles nacionalismes, que «continua essent una manera d'oposar-se a l'opressor intern o extern» i, per tant, l'esquerra pot ser nacionalista.

De què parlem quan parlem de nacionalisme? Per a Javier Sádaba està molt clar: de com «podem viure sense renunciar als nostres i ser, alhora, de tots». Aquest és el nostre nacionalisme.

Intel·lectuals per l'esquerra nacional

Més de 300 intel·lectuals, sindicalistes, professors universitaris, artistes... s'han adherit ja al manifest **Pel pluralisme polític i l'esquerra nacional. Una nova etapa i una nova política per a Catalunya.**

Un manifest que suma voluntats

El manifest va néixer amb la voluntat de plantar cara a l'assag barroer de reduir el joc polític a dues formacions, CiU i el PSC, i com una necessitat, vint anys després de la Transició, de superar la situació de bloqueig en què es troba Catalunya com a conseqüència del «catalanisme conservador, del sucursallisme polític d'una part important de les esquerres catalanes, i per un Estatut que ha demostrat ser tan incapaç de satisfer les necessitats de la majoria de la població com d'aconseguir la plena normalització lingüística».

Més enllà d'aquesta anàlisi, els promotors del manifest també constataren com, per primera vegada en molt de temps, es donaven «síntomes que s'obre un període propici per a plantejar el plet de Catalunya en els seus termes exactes, sense precipitacions, oportunitats o amenaces dels poders fàctics».

Per últim en el manifest es recollia una valoració positiva d'ERC i «a favor d'un projecte alhora de progrés i nacional, obert, de canvi, de modernitat i d'il·lusió».

A través del manifest, es tractava, doncs, de fer una aposta clara per l'esquerra nacional «que recuperi l'hegemonia del catalanisme per a les esquerres» a través d'una nova concepció en les formes de govern de la Generalitat que signifiqui avançar

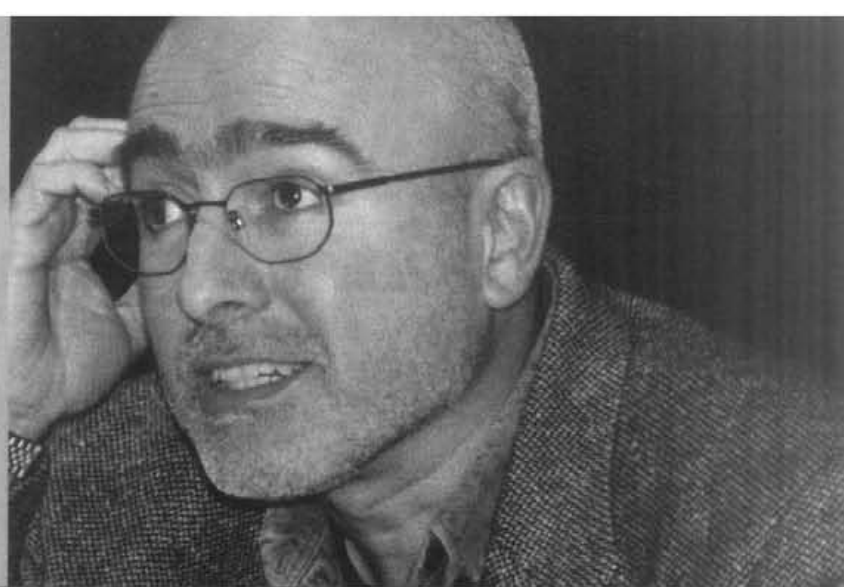
en «la descentralització, la municipalització i en una àgil, eficient i honesta administració».

D'ençà del 16 de març, data en què es va donar a conèixer, el grup promotor format per Vicenç Altaió, Carmen Amorós, Salvador Cardús, Julià Cufí, Lluís Estrada, Eva Serra, Montserrat Tressera, Joan Manuel Tresserras no ha parat de rebre adhesions al manifest.

Entre la primera relació de signants —feta pública pels volts de Sant Jordi— i la segona —donada a conèixer l'Onze de setembre— cal destacar nous signants com el compositor i músic Manel Camp, els artistes Perejaume, Antoni Llena i Josep Guinovart, l'escriptor Joan Rendé, el productor de cinema i director de pel·lícules com Companys, *procés a Catalunya* i *La piel quemada*, Josep Maria Forn, la periodista, recentment incorporada a Ràdio 4, Sílvia Tarragona, l'escriptor i periodista Víctor Alexandre, el catedràtic d'Economia de la UAB i alcalde d'Argentona Antoni Soy, l'actor Joel Joan, la sociòloga especialitzada en temes d'immigració i professora de la UAB Àngels Pascual, el professor de química inorgànica de la UAB Joan Solà Casadevall, els directors d'instituts de secundària Jordi Sedó i Constantí Mas...

Si voleu llegir íntegrament el manifest, podeu fer-ho tot consultant la nostra pàgina web: www.esquerra.org

45 anys, fill de Rubí. Aquest professor d'Història de la Comunicació a la UAB combina, en el seu temps lliure, la pràctica de l'esport amb l'afició per les novel·les policiaques de John Le Carré i la novel·la negra americana. Vinculat durant la Transició a l'humanisme marxista des de fa anys se situa en l'àmbit de l'esquerra nacional.

Joan Manuel Tresserras «Amb Carod-Rovira ERC dóna unes garanties que abans no donava»

→ ÀNGEL RAMOS

Figures com un dels impulsors del manifest. Tot i que el procés de recollida d'adhesions no s'ha tancat, quina valoració en fas?

Ha anat molt bé. Amb algunes persones ja hi comptàvem però amb d'altres casos ha estat tota una sorpresa. ERC, fins fa poc, ha tingut pocs suports exteriors —de sectors intel·lectuals—, en relació als altres partits d'esquerra i, al mateix temps, això l'ha condemnada a no tenir aliats dins els mitjans de comunicació, dins de les institucions, dins de la Universitat... Durant anys ha aparegut com un partit capaç d'un cert discurs populista, que podia engrescar els joves i recollia algunes nostàlgies de l'època de la República, però que no apareixia com un partit que espera governar.

Nosaltres amb el manifest el que hem pretès és que, ara que ERC, amb Carod-Rovira al capdavant, apareix com un partit rigorós, com un partit que treballa, amb molt bons parlamentaris, un partit que apareix més cohesionat interiorment, hi hagi un entorn intel·lectual fent costat a aquest projecte. I amb un esforç mínim hem aconseguit una gran quantitat d'adhesions.

Alguna d'aquesta gent és probable que acabi entrant al partit però encara que no hi entrin de fet actuen com a reproductors d'ideologia i d'opinió. En aquest país les grans tribunes les tenen els de sempre i la polarització continua funcionant des d'aquest punt de vista. Però tan se val, tres-cents persones són mil petites tribunes i això té un efecte multiplicador. Aquests tres-cents signants representen alhora un regal i una pressió sobre el partit.

Des de Sant Jordi a l'Onze hem rebut nombroses i valuoses adhesions que van més enllà dels suports tradicionals del partit...

S'està avançant. No voldria fer, diguem-ne, una lloanxa acrílica del candidat, però Carod-Rovira dóna, en molts sectors, unes garanties que ERC no donava. ERC ha passat de tenir garanties inferiors als partits grans a tenir-ne de superiors.

Aquest estiu has publicat un article a *El Temps* on afirmaves, entre d'altres coses que ERC és segurament el partit català més perjudicat pel sectarisme informatiu i a més no disposa de cap gran mitjà de comunicació «amic»

ERC no té gairebé ni empresaris, ni professionals en edat de manar, tot i que en té de més joves. ERC fa la competència en el camp nacional als uns i en el camp de l'esquerra als altres i per tant és sistemàticament boicotejat per els mitjans de comunicació. Com que el discurs dels socialistes, que és l'hegemònic, és un discurs que no admet per definició —sovint per cobrir la pròpia ignorància— que això de la reivindicació nacionalista radical sigui progressista, aleshores el partit que diu que no només ho és sinó que no pot ser altra cosa, és el principalment boicotejat. ERC a més enllaça amb una tradició diferent, la de la República on ni el PSC ni CDC existien. Aquests nous partits són fills de les condicions del franquisme, el terreny de cultiu on, finalment aquests partits es vertebren. Però ERC ve d'una altra tradició. Per ERC el franquisme va ser un obstacle dur, gairebé letal que ha calgut superar.

ERC es troba molt a l'esquerra del PSC i d'IC-V. A ERC de «pijos» no n'hi ha. La connexió amb el bloc dominant no hi és.

S'ha dit que el recent cessament de Maria Consuelo Reyna com a directora de *Las Provincias* és, per al País Valencià, la millor notícia d'ençà la mort de Franco...

Hi estic d'acord, però seria més correcte dir que potser acabarà sent la millor notícia. M'agradaria veure l'evolució d'aquest diari.

Què en penses de la petició formulada per Maragall en el sentit que tots els periòdics diguin si opten per ell o per Pujol, una petició que feia alhora que es comprometia a no dur a terme una política intervencionista a la radiotelevisió catalana en el cas que guanyés.

Maragall s'ha especialitzat en ficar la pota sistemàticament i en fer campanya per Pujol. Està molt mal assessorat, cosa que en sap greu perquè ell és una peça molt important en qualsevol opció de transformació del país. Ha demostrat que no té control sobre la candidatura ni sobre el partit i que el joc d'aliances és purament tàctic i no significa res.

S'equivoca molt en aquesta qüestió perquè tothom sap que ell té l'hegemonia dels mitjans de comunicació. Pensava que Maragall era una persona prou culta i amb un entorn prou intel·ligent i que podria guanyar els vots amb la política vella per després invertir-los en una política nova i canviar les regles de joc. Ara ho començo a dubtar...

I de la situació d'IC-V, què en penses?

Tots sabem que IC-V tenia data de caducitat. L'escissió els va desballestar. Els supervivents polítics d'IC-V ho faran en l'àmbit socialista. Al segle XXI hi ha una nova esquerra possible, una esquerra que s'ha de reinventar, i em sembla que ERC està molt millor preparada per fer-ho.

Vicenç Altaió, Jordi Carbonell, Xavier Serrat, Joan Manuel Tresserras, Joan Guàrdia, Montserrat Tressera, Salvador Cardús, Josep-Lluís Carod-Rovira, Carmen Amorós, Elies Rogent i Eva Serra.